

ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ J. GIRARDIN ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια: ἴδε σελίδα 113]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗ ΕΒ ΗΕ
Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΚΕΡΑΙΖΕΙ ΕΝΑ ΦΙΑΟΝ.

Μίαν ἡμέραν ἡ ὑπηρετρία τοῦ μπάρμπα Γιάννη

— μιὰ ἀσχημο-
μούρα γρηά, μὲ
γένεια καὶ μὲ μου-
στάκια — ἐτραξε
κατατρομπιζμὲν ἡ
εἰς τὴν κυρίαν Εὐ-
λαμπίδου καὶ τῆ
εἶπε :

« Κυρία, εἶνε
κατακόκκινος μὲ
μάτια γουρλωμέ-
να. Μοῦ λέει ἕνα
σωρὸ τρελόλογα
καὶ δὲν θέλει νὰ
τον βάλω εἰς τὸ
κρεβάτι. »

Χωρὶς νάκοβση
περισσότερα ἡ κυ-
ρία Εὐλαμπίδου
τρέχει καὶ εὐρίσκει
τὸν μπάρμπα Γι-
άννην εἰς τὸ κρε-
βάτι, ἕνα ἱατρὸν
εἰς τὸ προσκέφα-
λαίον του καὶ μίαν
πονετικὴν γειτό-
νισσαν εἰς τοὺς πό-
δας του.

Βλέπων τὴν κυ-
ρίαν Εὐλαμπίδου
ὁ ἀσθενὴς, τὸν ὁ-
ποῖον εἶχε προσβά-
λῃ ἐγκεφαλικοῦ
πυρετοῦ, τὴν προ-
αγαρεῖ διὰ τοῦ
τίτλου τοῦ συνταγ-
ματάρχου μετὰ
τοῦτο ληθαργεῖ,
ἀνοίγει δὲ πάλιν

τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ εἶπῃ ὅτι σήμερον κάμνει ζέ-
στην, πολὺ μεγάλην ζέστην. Κατόπιν ὁμιλεῖ περὶ
τῶν θάμνων τοὺς ὁποίους διήλθε τάχα πρὸ ὀλίγου
καὶ περὶ τῶν ἀκανθῶν, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐξέσχισαν τὰς

κνήμας. Ὁ συνταγματάρχης, κάμνει πολὺ
φρόνιμα καὶ δὲν τῷ λέγει ὅτι αἱ ἀκανθαὶ αὐταὶ δὲν
ἦσαν ἄλλο τι πρὸς συναπισμοί. . .

« Προσέχετε τοὺς λωποδύτας ! » φωνάζει τότε ὁ

ἀσθενὴς καὶ περι-
πίπτει πάλιν εἰς
λήθαργον. Ἄλλ'
ἀμέσως ἀνοίγει
τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ
βλέπων τὴν ὑπηρε-
τρίαν του,

« Νά, νὰ ἕνας ! »
φωνάζει καὶ τὴν
ἐπειλεῖ διὰ τοῦ
γρόνθου.

Τὴν στιγμὴν ἐ-
κείνην εἰσῆρχετο
ἐπὶ τὸ μαγεῖρέσιον
ἡ γειτόνισσα :

« Νά, νὰ καὶ
ἄλλος ! πιάστε
τον ! » φωνάζει ὁ
μπάρμπα Γιάννης
μὲ μεγάλον ἐρε-
θισμὸν.

« Ἄχ ! τὸν κατ-
μένο, ἐτραλάθηκα,
τί κρῖμα ! » λέγει
ἡ γειτόνισσα τρα-
κομένη εἰς φυγὴν.

Ὁ Γιαννακὴς
ὅμως δὲν τα χάνει,
βλέπων εἰς
τοιαύτην κατὰ-
ττασι τὴν αγα-
πητὸν του θεῖον.

« Δὲν μου λές,
εἰ ἐπικραλῶ,
ταγματάρχα μου,
— τῷ λέγει μόλις
τὸν διακρίνει ἐκεῖ
ὁ μπάρμπα Γιάν-
νης — τὸ κεφάλι

« ΔΕΝ ΜΟΥ ΛΕΣ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΑ ΜΟΥ. . . »

μου δὲν μοιάζει μὲ κεφάλι κούκουβάγιας ;

— Ἀπαράλλακτο ! »

Ἡ ἀπάντησις ἠγχαρίστησε καθ' ὑπερβολὴν τὸν
ἀσθενῆ, ὁ ὁποῖος ἐξεδήλωσε ζωηρὰν φιλικὴν δια-

Ἄφ' οὗ ὁ Γλεναῦς παρουσιάσθη ἐπισήμως εἰς τὴν οἰκογένειαν Πολυκαλαῶ, ὁ Γιαννάκης, ὡς καλὸν συστατικὸν διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ μεθύσου. Πλήρης θαυμασμοῦ ὁ κ. Πολυκαλαῶς εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του ὅτι τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ πείρουν μίαν μπουτίλιαν μπύραν. Ἔτσι, ἔς τὴν ὑγίαν τοῦ κυρίου Γλεναῦ! Ἡ κυρία Πολυκαλαῶ δὲν ἔφερέν ἀντίρρησην. Ἄφ' οὗ ἐκενώθη ἡ πρώτη φιάλη ἐζήτηθη καὶ δευτέρα, ἡ ὅποια ἔλαβεν ἀμέσως τὴν τύχην τῆς πρώτης. Ὁ κ. Πολυκαλαῶς παρεπονήθη ἔτι αἱ φιάλαι ἦσαν πολὺ μικραὶ καὶ ἐζήτησε τρίτην· ἀλλ' ἀρνηθέντων τῶν ξένων, του εἶπεν ὅτι ἐπιφυλάσσεται δι' ἄλλην φοράν νὰ ξαναέλθουν καὶ νὰ ξαναπιῶν, διότι ἡ πρᾶξις τοῦ Γλεναῦ, κατὰ τὴν γνώμην του, ἤξιζε μεγάλα πράγματα. Ὁ Γιαννάκης τότε τῷ ἐνεθύμησε τὴν ἱστορίαν τοῦ βαπτιστικοῦ τοῦ τοῦ Μιχάλη καὶ τὸ ρεζιλίκι πού του ἔκαμεν· ἀλλ' ὁ κ. Πολυκαλαῶς ἀπεκρίθη μετριοφρονῶς ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν ἐπῆγγαιεν οὔτε ὡς τὸ νύχι τῆς ἄλλης (ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ἐννοεῖται, ὅτι αἱ ἱστορίαι ἔχουν νύχια).

Διὰ στόματος τοῦ μπάρμπα Γιάννη, ἡ ἡρωικὴ πρᾶξις τοῦ Γλεναῦ ἔφθασε καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν Θωμαῶ, τῆς ὅποιας αἱ δύο τελευταῖαι ἀριθμοὶ ἔπαιζαν «τὸν Γλεναῦν» διὰ πολλὸν καιρὸν. Πότε ὁ εἰς πότε ὁ ἄλλος ἔκαμε τὸν μεθύσον ἐργάτην, δὲν παρελείπετο δὲ καμμία λεπτομέρεια· οὔτε τὸ κτύπημα τῆς κεφαλῆς εἰς τὸν τείχον, οὔτε τὸ κασκέτον, οὔτε ἡ τσιμπίδα.

Καὶ ἐπειδὴ ἤλθαμεν πάλιν εἰς τὴν οἰκογένειαν Θωμαῶ, ἀ; μὴ παραλείψωμεν μίαν οὐσιώδη πληροφορίαν. Τὰ γουρουνάκια ἐστερήθησαν τοῦ μόνου των φίλου: Τὸ κουνελάκι ἔγινε... στυφάδο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Η ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΣΙΡΜΕΡ.

Ἡ κυρία Πίκου μετὰ τοῦ συζύγου τῆς ἀνεχώρησε διὰ τὴν γενέθλιον αὐτῆς πόλιν. Πρόκειται νὰ ὑπάγουν μετ' ὀλίγων εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου ὁ μηχανικὸς θὰ χαράξῃ μίαν γραμμὴν σιδηροδρομικὴν, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἰσεύρουν πόσον θὰ μείνουν ἐκεῖ, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν πρῶτον νὰ ἴδουν τοὺς συγγενεῖς των καὶ τοὺς φίλους των, προπάντων δὲ τὴν Μάρθαν, ἡ ὅποια μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐγίνετο, ὡς εἰσεύρομεν, καλογραφα.

Εἰς τὴν μικρὰν λοιπὸν πόλιν ὅπου διέμενε τέως ὁ κ. Πίκος, ἀφήκαν μόνον τὸν ἀγαπητὸν μας φίλον Ντιντῆν, μὲ τὴν ἐμπιστευτικὴν καὶ ἀρκετὰ τιμητικὴν ἐντολήν νὰ συσκευάσῃ τὰ ἐπιπλα, νὰ τα ἀποστείλῃ καὶ κατόπιν νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς νὰ τους εὔρῃ εἰς τὴν πατρίδα. Φαντάζεσθε λοιπὸν μὲ πόσῃν χαρὰν καὶ μὲ πόσῃν σπουδῇ ἐξετέλει τὴν ἔργασίαν αὐτῆν ὁ Ντιντῆς, ἀνυπόμονος νὰ ἐπανίδῃ

καὶ αὐτὸς τοὺς Εὐλαμπίδας, τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἀνταποκριτάς του, οἱ ὅποιοι τὸσσην ἔδειξαν προθυμίαν νὰ τον κρατῶσιν ἐνήμερον τῶν νέων τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ τόπου. Χάριν αὐτῶν μάλιστα ἀποκλειστικῶς ἠγόρασε καὶ μικρὰ τινα δῶρα — κυτία ἀπὸ κογγύλια, ξηροὺς ἵπποκάμπους, εἰκόντας ἐξ ἀνθέων ἐσχηματισμένων ἀπὸ φύκη διάφορα, καὶ ποικιλιωτάτην συλλογὴν φωτογραφιῶν — καὶ τα ἔθεσεν ὅλα εἰς τὸ κιβώτιόν του, τὸ ὅποιον ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης φυλάσσει ὡς κέρην ὀφθαλμοῦ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξείδιου. Τὸ ταξεῖδιον γίνεταί διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ἐν βασιλίῳ τρίτης θέσεως. Οἱ ἐπιβάται, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ὅλοι, ἐργάται καὶ στρατιῶται, ἄφ' οὗ ἐπὶ πολλῇ ὥρᾳ συνωμίλησαν καὶ ἐκάπνισαν καὶ ἔραγχν καὶ ἐγέλασαν, ἔδειξαν κατόπιν σημεῖα κοπώσεως καὶ ἤρχισαν νὰ κλείουν τοὺς ὀφθαλμούς. . . Μετ' ὀλίγον μόνον ὁ Ντιντῆς ἠγρύπνει: μέσα εἰς τὸ βαγόνιον, προσέχων τὸ κιβώτιόν του καὶ ἀνακυκλῶν τὴν ἀπείραν, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ κοιμᾶται κανεὶς, ἐν ᾧ πρόκειται νὰ φθάσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν εἰς τὸ Σατιγιὸν [διότι οὕτως ὀνομάζεται ἡ γαλλικὴ πόλις, ἡ πατρὶς τοῦ κυρίου Εὐλαμπίδου καὶ τοῦ Ντιντῆ, ἐν ᾗ ἔλαβον χώραν ὅσα διηγήθημεν.]

Ἐφθασαν οὕτως εἰς τὸν σταθμὸν περὶ τὴν 3^{ην} ὥραν τῆς πρωῆς. Ἡ νύξ ἦτο ἀκόμη βαθυτάτη. Τὸ λεωφορεῖον διὰ τὴν πόλιν ἔθανε γὰρ μόνον εἰς τὰς 6. Ὁ ἐπὶ τῆς ἀποσκευῆς ὑπάλληλος ἐπρότεινεν εἰς τὸν Ντιντῆν νὰ φυλάξῃ τὸ κιβώτιον του ἐπὶ ἀποδείξει· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδέχθη, προτιμήσας νὰ το σύρῃ ἔξω παρὰ τὴν θύραν τοῦ καφεναείου καὶ νὰ το φυλάττῃ ἐκεῖ ὄρθιος καὶ περιπατῶν μέχρις οὗ ἐφῆξεν ἡ αὐγή.

Ἡ θύρα τότε τοῦ καφεναείου ἠνοιχθή, ἐγένετο κάποια κίνησις ἀνθρώπων, πρὸ πάντων ἀμαζηλατῶν, ἔφθασε καὶ τὸ τραῖνον τῶν Παρισίων· ἐν βῶθι τρομῶδει, ἐπληρώθησαν τὰ λεωφορεῖα, καὶ ὁ Ντιντῆς ἄφ' οὗ ἐπροχουμάτισε πρῶτον μὲ τὸν ὀδηγὸν τοῦ λεωφορεῖου τοῦ Σατιγιὸν, ἔλαβε τὸ κιβώτιόν του καὶ ἐπεδιδάσθη. Ἦσαν ἔτοιμοι πλέον νὰ ξεκινήσουν, ὅταν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ λεωφορεῖου καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ Ντιντῆ νέος τις κύριος ἀραδέξου ἐξωτερικοῦ μ' ἔρυθρον πρόσωπον, μὲ ξανθὸν γένειον καὶ μὲ μακρὰν κόμην ξανθὴν, κυματίζουσαν εἰς τὴν ἐλαχίστην κίνησιν περὶ τὸ περιτραχήλιον τῆς ρεδιγκῆτος του. Εἶχε πολὺ μεγάλους τοὺς πόδας καὶ μολοντὶ εὐθυτενῶς εἶχε τὴν το σκαῖν καὶ ἀπειρέκαλον εἰς τὸ σύνολον. Ἦκουε, καπνίζων λυσοῶδῶς καὶ μειδιῶν γλυκῶς, τὴν συνομιλίαν τοῦ Ντιντῆ μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἕως οὗ χάσας τέλος πάντων τὴν ὑπομονὴν ὁ ὀδηγός, τῷ ἀπήθυνε τὸν λόγον καὶ τον ἠρώτησεν ἂν εἶνε ξένος. Ἐκεῖνος ἐκί-

νησε τὴν κεφαλὴν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐκοκκίνισεν, ἐμειδίασε καὶ εἶπε μὲ καθάρην γερμανικὴν προφορὰν:

«Ὦ, ναί, ναί, ξένος, γερμανός!»

Καὶ μετὰ τοῦτο ἐσιώπησεν, ἐπέδοθεις πάλιν εἰς τὸ κάπνισμα. Ἀπελπισθέντες οἱ δύο φίλοι νὰ τῷ ἀποσπάσωσιν ἄλλο τι, ἤρχισαν συνομιλίαν ἰδιαιτέραν. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Γερμανός ἐφριψεν ἐν τῷ μίσῳ τῆς συνομιλίας των τὴν παρτήρησιν ταύτην:

«Ἐννοῶ γαλλικά, ἀλλὰ δὲν τα ὀμιλῶ πολὺ καλά.»

Τοῦτο εἰπὼν ἤθαψε τὸ ἔκτον του σιγάρον καὶ ἤρχισε νὰ παρατῆρῇ τοὺς ἀγροὺς, τοὺς λειμῶνας, τὰ δᾶση καὶ τοὺς διαβάτας ὅσους συνήγα τα λεωφορεῖον. Ἄφ' οὗ ἐκάπνισεν, ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ, καὶ ἄφ' οὗ ἐσφύριζεν ἤρχισε νὰ ρεῦγεται, ἐξήγαγε δὲ τέλος ἀπὸ τὸ θυλάκιόντου ἕνα χάρτην τὸν ὅποιον ἤρχισε νὰ μελετᾷ, σφυρίζων καὶ ρευγόμενος ἐναλλάξ.

«Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΣΙΡΜΕΡ ΙΔΩΝ ΤΑΣ' ΕΜΦΑΝΑΣ ΤΗΣ ΣΑΜΠΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΡΕΛΙΑ ΤΩΝ ΟΙΝΩΝ. . .» (Σελ. 134)

Οὕτως ἔφθασαν εἰς Σατιγιὸν. Μόλις παρέδωκε τὸ κιβώτιόν του εἰς τὸν ὑπρέτην τοῦ μικροῦ Ξενοδοχείου ὁ πρὸ οὗ θὰ κατέλευεν ὁ Ντιντῆς, ἐσπέυσε τρέχων εἰς τὴν κυρίαν Εὐλαμπίδου. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐκεῖ οὔτε ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀκόμη ὅτε εἶδεν ἐρχόμενον τὸν Γερμανὸν τοῦ λεωφορεῖου ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀχθοφόρου, κύπτοντος ὑπὸ τὸ βάρος ὑπερμεγέθους κιβωτίου. Καὶ ἄφ' οὗ τὸ ἀπέθεσεν εἰς τὸν πρῶτόν του ἄχθοφόρος ἐσκούπισε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του καὶ ἔτεινε τὴν ἄλλην πρὸς τὸν Γερμανόν. Εἴκοσι μόνον λεπτὰ ἠξίωσε νὰ ἐνθέσῃ ἐν τῇ καλύμνῃ τοῦ δυστυχῆος ὁ ξανθὸς νέος, κωρὸς δὲ εἰς τὰς διαμαρτυρίας τοῦ πτωχοῦ καὶ εἰς τὰς ἀστειώτητας τῶν παρόντων, ἐζήτησε τὸν κύριον Εὐλαμπίδην. Ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τὸ ὅποιον τῆ ἔτεινεν, ἡ θαλαμὸκύλιος ἀνέγνωσε τὰς λέξεις: Κάρολος Σίρμερ. Ὁ κ. Σίρμερ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἐκφράσεων ὑπὸ τινος γερμανοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ οἴκου Εὐλαμπίδου καὶ Σ^{ος} ἤρχετο εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν τέχνην τῆς κα-

τασκευῆς τοῦ ἐριούχου. Ὁ κ. Εὐλαμπίδης εἶχε γράψῃ εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν του νὰ τῷ σταίλῃ τὸν νέον, προσφέρων αὐτῷ φιλοξενίαν, ἕως οὗ θὰ εὑρισκε διαμονὴν ὀριστικὴν. Ἰπὸ τὰς ἐπιδησίας ταύτας καὶ τὰς συνθήκας παρουσιάσθη ὁ κύριος Σίρμερ ὑπὸ τοῦ κ. Εὐλαμπίδου εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Μολοντὶ ἡ εὐγένεια τοῦ εἶχε τι τὸ βεβιασμένον καὶ τὸ καθ' ὑπερβολὴν περιποιητικόν, τὸ ὅποιον σ' ἐστενοχώρει, ἐν τούτοις οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν τόσον ἀγνοὶ καὶ ἡ ξανθὴ του κόμη τόσον ἀγγελοκῆ, ὥστε κατέκτησεν εὐκόλως τὰς συμπάθειας ἐκεῖ μέσα καὶ ἐκρίθη ὡς συμπαθὴς καὶ θελητικὸς.

Τὴν οἰκογένειαν Εὐλαμπίδου συνηνωμένην ἤδη κατόπιν μακροχρονίου χωρισμοῦ, τὴν ἠνώχλει ὀλίγον ἡ παρουσία ἐνὸς ξένου. Ἄλλ' ὁ κ. Σίρμερ δὲν το ἐννοοῦσεν αὐτὸ διόλου. Ἀπειναντίας ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸς ἀπετέλει τὸ θέλημα τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ συναναστροφῆς. Ἄλλως τε ἦτο τὸσφ γλυκός, τὸσφ ταπεινός, τὸσφ ὑποχρεωτικός, τὸσφ φαιδρός ὅταν καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν φαιδροὶ, τὸσφ λυπημένος ὅταν καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν μελαγχολί-

καί, καὶ τὸσφ γεμάτος ἀπὸ θαυμασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς ὅλην τὴν οἰκογένειαν, ὥστε καθεὶς ἐδίσταζε νὰ δειξῇ ὅτι τον θεωρεῖ ὀχληρόν.

Ὅταν τῷ ὀμίλων περὶ τοῦ πατρὸς του, τῆς μητρὸς του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, ἐφριπτεν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς βλέμματα ἐμπνευσμένα, οἱ ξανθοὶ του βόστρυχοι ἐφρίσσαν ἐκ στοργῆς, δάκρυα τῷ ἤρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς (προπάντων περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος) καὶ ἐξεχύνοντο εἰς ἀτελευτήτους ἐπαίνους καὶ εὐλογίας. Μίαν φοράν μάλιστα μετὰ τὴν συμπάναν, εἶπεν ὅτι ἡ μήτηρ του καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἦσαν ἀγγελοὶ ἐπίγειοι. Ἄλλ' ἀγγέλους ἐπίγειους ἐθεώρει καὶ ὀνόμαζεν ἐπίσης ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Εὐλαμπίδου ἀνεξαιρέτως, πρὸς τὰ ὅποια ἠοδόκηθη στοργὴν ἀπεριόριστον.

Πλὴν ἡ γερμανικὴ του εὐαισθησία ὑπεχώρει κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ. Ἐβλέπετε πραγματικῶς ἕνα ὕλιον ἄνθρωπον, λαίμαργον, γαστρίμαρ-

γον, φιλοπότην. Ἐτρωγε κατὰ κόρον καὶ ἀπεθαίμαζε τὰ προϊόντα τῆς γαλλικῆς μαγειρικῆς, δαφνιλευῶν πλήθος ἐπαίνων εἰς τὴν μαγειρίσαν, κατελθὼν δὲ μετὰ τοῦ Πέτρου εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἰδὼν ἐκεῖ ἐν ἀφρονίᾳ τὰς φιάλας τῆς σαμπάνιας καὶ τὰ βαρέλια τῶν διαφόρων αἰνῶν, ἐκήρυξεν μὲ δακρυσιμῶν οὐθαλιμῶν, ὅτι ὁ οἶκος ἐκεῖνος ἦτο πραγματικῶς ὑλόγημος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ!

Ὁ μπάρμπα Γιάννης ἠγάπησε φοβερὰ τὸν Γερμανόν, διότι ἐν αὐτῷ εὔρε τὸν προσεκτικώτερον ἀκροατὴν τῶν ἀτελευτήτων διηγήσεών του καὶ διότι ὁ κύριος Σίρμερ ἐπαινοῦσε πάντοτε ἐνθουσιωδῶς τὸν γενναῖον γαλλικὸν στρατὸν καὶ τὸ μέγα γαλλικὸν ἔθνος. Τί καλὸς ὁ κύριος Σίρμερ! Καὶ πῶς μετενοεῖ ὁ μπάρμπα Γιάννης πού διὰ τὸσον καιρὸν ἐπιφρονοῦσε τοὺς ξένους!

Ὅταν ἡ οἰκογένεια ἀνεχώρησε διὰ νὰ προπέμψῃ τὴν Μάρθαν, ἡ τρυφερὰ καρδιά τοῦ Καρόλου ἔμεινεν ἀπαρηγόρητος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῶν νέων του φίλων. Καὶ χάριν παρηγορίας τὸ ἐρριψεν εἰς τὸ κρασί—καὶ ἐνοεῖται ὅτι ἐπροτιμοῦσε τὴν σαμπάνιαν—καὶ εἰς τοὺς ἐξοχικοὺς περιπάτους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἔμωσ ἐφρόντιζε περισσότερο νὰ ἐρωτᾷ περὶ τῆς εὐφροσύνης τῶν γαιῶν καὶ τῶν τρόπων τῆς καλλιεργείας ἢ νὰ ἐροῦσά τῃ καὶ νὰ ρεμβάζῃ. . . Μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας συγχρόνως παρηκολούθει τὰς ἐργασίας τοῦ ἐργαστηρίου εἶχεν ἑκτακτον ἀντίληψιν καὶ ἐνόησε πολλά πράγματα μαζί, ἃν καὶ δὲν ἐφαίνετο. Οἱ ἐργάται ὅμως δὲν τὸν ἐσυμπαθοῦσαν, διότι, ἔλεγεν, ἠρώτα περὶ πραγμάτων τὰ ὅποια δὲν τὸν ἐνδιέφερον.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἐσυμπάθει διόλου ἦτο ὁ φίλος τοῦ Γιαννάκη, ὁ Γλενάς. Ἡ ἀντιπάθειά του ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν συνήτησεν ὡς συνδαυτομένο εἰς τὸ τραπέζι τοῦ κ. Βύλαμπιδου.

«Ὄψ! πῶς τὸν ἔχω εἰς τὸ στομάχι αὐτὸν τὸν Γερμανόν!» ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν Γιαννάκη. «Μοῦ θυμίζει ἐκεῖνον τὸν ἄλλον τὸν παλάνθρωπον τὸν Μαρκεδάλην. Ἐνθυμεῖται τί εὐμορφο, τί ἀγγελικὸ κεφάλι πού εἶχε καὶ ὅμως ξέρεῖς τί λέρα ἦταν.

—Ναί, ἀλλὰ κατὰ τοῦ καίμενου τοῦ Σίρμερ δὲν ἔχεις κανένα παράπονον!

—Ὅχι μόνον ὅτι δὲν τὸν χωνεύω.

—Ἡ προκατάληψις εἶνε ἀδικός.»

Ἄλλ' ὁ Γλενάς δὲν ἤκουσε καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀντιπαθῆ μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τὸν Γερμανόν, τὸν ὁποῖον ἐπωφελεῖτο πάσης περιστάσεως διὰ νὰ εἰρωνεύεται καὶ νὰ γελαιοποιῆ.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος Σίρμερ ἤρχισε νὰ γίνεται βῆρος εἰς τὴν οἰκογένειαν Βύλαμπιδου, τὴν ὁποίαν καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν της δὲν ἐννοῦσε ν' ἀφήσῃ. Καὶ πού ἄλλοῦ θὰ εἴρισκε καλλίτερα καὶ . . . εὐθιγότερα, ἐσκέπτετο ὁ φιλάργυρος Γερμανός ἀλλὰ δὲν ἐσκέπτετο τὸ ἴδιον καὶ ὁ κύριος Βύλαμπιδος ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους ἔβαλε τὴν ἐντροπήν κατὰ μέρος καὶ ἐφρόντισεν ὁ ἴδιος νὰ εὕρῃ κατοικίαν διὰ τὸν ἀδί-ἀκριτον ξένου του. Μετὰ τινὰς ἀναζητήσεις εὔρε τὴν κατάλληλον ἐν δωματίον ἐπιπλωμένον ἀντὶ 15 δραχμῶν κατὰ μῆνα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ὑπηρεσίας! Ὡς πρὸς τὸ φαγητὸν, ὁ κύριος Σίρμερ ἐξέλεξε μόνος του τὸ «Ξενοδοχεῖον «ἠ Ζειρήν» εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύχναζον πολλοὶ ἐμπορομεσίται καὶ ἐμποροῦπάλληλοι καὶ ἠλπίζε νὰ εὕρισκε ἐκεῖ πάντοτε εἰδούς πληροφορίας.

Συγκινητικὸς ὑπῆρξεν ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ πρὸς τὴν οἰκογένειαν τὴν ὁποίαν ἔφινη, —ἀλλ' ἔχι καὶ ἡ συμπεριφορά τοῦ πρὸς τὸν Πέτρον, τὸν ὑπηρετὴν τοῦ κυρίου Βύλαμπιδου, τὸν ὁποῖον ἐξέβγαλε ἀπλῶς μὲ μίαν δυνατὴν χειραψίαν, δταν τοῦ ἐκουβάλισε τὸ κιβώτιόν του εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν!

Πλήρης χαρᾶς ὁ Καρόλος Σίρμερ ἔγραψεν εἰς τὸν πατέρα του ὅτι δὲν ἐλασμένους τὰς συμβουλάς του, ὅτι ἐνοικίασεν ἐν εὐθηνὸν δωματίον—ἀφοῦ τὸσον καιρὸν κατώρθωσε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται χάρισμα—ὅτι ἐξῆσκει τὴν μεγαλειτέραν οἰκονομίαν καὶ ὅτι ναι μὲν θὰ ἐτρωγεν τῶρα εἰς ἐν Ξενοδοχεῖον ὁπωσοῦν ἀκριβῶν, ἀλλ' ὅτι ἠλπίζε νὰ ἀναπληρῶσῃ τὴν δαπάνην μὲ τὰς ὠφελίμους πληροφορίας, τὰς ὁποίας θὰ συνέλεγεν ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἐκεῖ ἐμπορομεσίτας καὶ ἐμποροῦπαλλήλους.

Ὁ δὲ πατὴρ του τῷ ἀπήντησε συγκινημένος ὅτι ἦτο εὐτυχὴς διὰ τὰς προόδους του τῷ ἔστελλε δὲ μὲ τὰς εὐχάς του καὶ κάμποσα τάλληρα, συνιστῶν εἰς αὐτὸν νὰ τα κάμη νὰ διαρκέσουν τὸσον, ὅσον πρέπει νὰ διαρκέων τὰ τάλληρα, τὰ ἐντίμως κερδηθέντα.

[Ἔσται συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Ῥαλλίνοῦ
τῶν J. GIRARDIN

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΝΝΑΙΟΥ

[Κάρολος Διinnaίος ὁ ἐπισημότατος φυσιοδίφης τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, ἐγεννήθη τῷ 1707 ἐν Σουηδία. Ὁ πατὴρ του ὀργισθεὶς διότι ὁ μικρὸς Κάρολος ἔνεκα τῆς θερμῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν Βοτανικὴν δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ κληρικός, τὸν ἔστειλεν ὡς μαθητευόμενον παρὰ τινὶ ὑποδηματοποιῷ. Τῇ βοήθειᾳ ἱατροῦ τινος ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθῆσῃ μαθήματα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀλλ' ὁ βίος τῶν σπουδῶν του ὑπῆρξε πλήρως στερεῶσεν. Βραδύτερον δὲ ἐγένετο διευθυντὴς τοῦ βοτανικοῦ Μουσείου τῆς Οὐψάλης ἐβελτιωθῆ οἰκονομικῶς ἡ κατάσταση του. Περιηγήθη πολλάς χώρας χάριν βοτανικῶν ἐρευνῶν, συνάγων ὕλικὸν διὰ τὰ ἔργα του, ἅτινα δημοσιουθέντα κατέστησαν τὸ δόγμα αὐτοῦ ἔνδοξον καθ' ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπειτα ἐγκατεστάθη ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Σουηδίας καὶ ἰδίδησεν ἐπὶ μακρᾷ ἐτῷ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῇ Βοτανικῇ. Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 71 ἐτῶν, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Γουσταῦος δ' Γ', ἐξεφώνησεν αὐτοπροσώπως τὸν ἐπικτήθειον τοῦ ἐνδόξου ἐπιστήμονος. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ἐν ὀλίγοις ὁ ἐπίσημος ἀνὴρ τοῦ ὁποῖου ἐπεισθεῖα τινὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας θέλομεν διηγηθῆ].

Ἄν ὁ ἰδικὸς μας χειμῶν, ὅστις δὲν διαρκεῖ ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, φαίνεται εἰς ἡμᾶς τὸσον μελαγχολικός, πῶς θὰ μας ἐφαίνοντο ἀρὰ γε οἱ μακροὶ σκανδιναβικοὶ χειμῶνες, ὅπου ἡ γῆ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἶνε κεκαλυμμένη ὑπὸ χιόνος καὶ πάγου, ὅπου ὁ οὐρανὸς εἶνε ἐπικάλυμμα θαμβόν καὶ σπυρ ὄριζοντος, ἐκτός ἂν βόρειον σέλας φωτίσῃ αὐτὸν μὲ διαβατικὸν φῶς. Ἡ Σουηδία ἔχει ἐν τῶν παγερῶν ἐκείνων κλιμάτων, ἅτινα παρέχουσιν εἰς τὰ πνεύματα, ἀναγκαζόμενα νὰ συγκετρῶνται εἰς ἑαυτὰ, τὰσιν πρὸς μελέτην καὶ γλυκεῖαν τινὰ μελαγχολίαν τὰ σώματα εἶνε ἐν γένει ρωμαλέα εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας καὶ παρουσιάζουσι πολλὰ παραδείγματα μακροβιότητος· δυστυχῶς ὅμως εἰς τοὺς ξένους οἵτινες ἐκτίθενται, ἀσυλλογιστως εἰς τὴν θερμοκρασίαν ἐκείνην. Λέγεται ὅτι ὁ περίφημος φιλόσοφος Καρτέσιος ἔπαθε συνάγχην ἐν ᾧ παρέδιδε μάθημα φιλοσοφίας εἰς τὴν βασιλίσαν Χριστιανὴν τῆς Σουηδίας καὶ ὅτι ἀπέθανεν ἐκ τοῦ κρυολογήματος ἐκείνου. Ἐν τούτοις τὰ δωμάτια τῆς βασιλείσεως θὰ εἶχον βεβαίως τὴν δέουσαν θέρμανσιν!

Θλιβερότατον εἶνε τὸ θέαμα μικροῦ σουηδικῶ χωρίου δταν φθάσῃ ὁ Νοέμβριος· εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας πυκνὸς καπνὸς ὑψού-

ται ἐξ ἐκάστης στέγης ἀναγγέλων ὅτι ἐκάστη οἰκογένεια ζεσταίνεται περίξ τῆς ἐστίας.

Κατὰ χειμερινὴν τινὰ ἐσπέραν τοῦ 1719, ἡ καπνοδόχη τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ χωρίου Ροεσκούλτ, πτωχῆς κατοικίας μὴ διακρινομένης ἀπὸ τὰ περικυκλῶντα αὐτὴν ἀχυροσκεπῆ χαμόσπιτα, ἀνέριπτε στήλην μαύρου καπνοῦ ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου ἔκακε μεγάλη πύρα. Ὁ πάστορ (διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς) καὶ ἡ οἰκογένειά του ἀποτελουμένη ἐκ τῆς συζύγου του, ἐξαιρέτου οἰκοδεσποίνης ἐκ δύο κορασίων ἑπτὰ ἕως ὀκτῶ ἐτῶν καὶ ἐνὸς ἄρρενος παιδίου ἡλικίας δώδεκα ἐτῶν περίπου—ἐκάθητο περίξ τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκακε σιδηρὰ λυχνία χαμηλὴ μὲ τρία βάρμη πλησίον τῆς λυχνίας ἦσαν συσσωρευμένα μεγάλα κουβάρια μαύρου μαλλίου μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλεκεν ἡ μήτηρ περιπόδια· βελόνας ἐκ λυγαριδῶν ἐκροτάλιζον μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς τὰ δύο κοράσια ἠμιλλῶντο προσπαθοῦντα νὰ μιμηθῶσι τὴν μητέρα των ὁ δὲ ἱερεὺς στηριζόμενος εἰς τὴν τραπέζαν καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ μεγάλης Ἀγίας Γραφῆς κύπτων ἀνεγίνωσκεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χωρῖα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐξῆγε. Ὅλη ἡ προσοχὴ τοῦ παιδίου, τοῦ ὁποῖου ἡ ξανθὴ κόμη ἐπιπτε μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφαίνετο συγκεντρωμένη ἐπὶ τετραδίου ἐκ χαρτίου λευκοῦ, ἐφ' οὗ προσέκολλα χόρτα καὶ ἄνθη. Αἱ δύο μικραὶ ἀδελφαὶ του ἐρριπτον κάποτε κρυφὰ βλέμματα ἐπ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ διακόπτωσιν ὅμως τὴν ἐργασίαν του ἡ μήτηρ παρεθέρει αὐτὸ μὲ ἀγαθὸν βλέμμα, ὅπερ συνώδευε καὶ γλυκὺ μειδίαμα, περιεργαζομένη συγχρόνως καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις ἐξηκολούθει τὴν σοφὴν καὶ ἱερὰν ἀνάγνωσιν του, χωρὶς νὰ ὑψώνῃ τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ ἄκροατήριόν του.

Ἄλλ' αἴφνης ἀνεσήκωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ παρατηρήσας τὸν υἱὸν του ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς.

— Πάλιν αὐτὰ τὰ τετραδία καὶ αὐτὰ τὰ χόρτα! ἀπεφάσισα νὰ τα βίψω ὅλα εἰς τὴν φωτιὰν διὰ νὰ τελειώσω μιά γιὰ πάντα μὲ τὴν ὀκνηρίαν σου καὶ τὴν ἀπειθειάν σου.

Ἐπειδὴ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του, τὸ παιδίον ἐσοφίξε μὲ δύναμιν

ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του τὸ τετράδιόν του, ἐνῶ ἡ μήτηρ προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν σύζυγόν της λέγουσα:

— Ἐχε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονή· τὸ παιδί ἤθελε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ βότανα τῆς ἡμέρας, καὶ τώρα θ' ἀρχίσῃ τὸ λατινικὸν τοῦ μαθήματος.

Ἐσπευσε δὲ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἀπειλούμενον τετράδιον, καὶ ἔφερε τὸ τετράδιον τῶν λατινικῶν θεμάτων.

— Γυναίκα, ἀνέκραξεν ὁ πάστορ Νικόλαος ὀργίλως, ἐν ᾧ προσπαθεῖς νὰ το δικαιολογήσῃς ἐπιβαρύνεις χειρότερα τὴν θέσιν του. Ναι, τὸ ἡξέυρω πολὺ καλὰ ἀντὶ νὰ κἀθηται εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ γράψῃ τὰ λατινικά του θέματα, ἢ νὰ ἔρχεται μαζί μου ὅταν ἐπισκέπτομαι ἀρρώστους καὶ ἀποθησκόοντας πηγαίνει καὶ σκαλιζῆ κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι, καὶ τρέχει εἰς τὰς κλεισούρας τῶν βουνῶν διὰ νὰ ζητῇ τί πράγμα, σὲ παρακαλῶ, χόρτα χωρὶς ὄνομα καὶ χωρὶς καμμίαν ὠφέλειαν.

— Χωρὶς ὄνομα, ἤμπορεῖ, ἀπήντησεν ἡ σύζυγος, ἥτις ἦτο τόσο ἀμαθὴς εἰς τὴν βοτανικὴν ὅσον καὶ ὁ σύζυγός της· μερικὰ ὅμως εἶνε ὠφέλιμα. Προχθὲς ἡ Χριστίνα μας ἔκοψε τὸ δάκτυλόν της, καὶ ὀλίγα φύλλα ἀπὸ ἕνα βοτάνι ἐκλείσαν εἰς ὀλίγον τὴν πληγὴν, καὶ ὅταν ἡ γραῖα ἐξαδέλφη μας ἐκάηκε τόσο ἀσχημα, εἶνε δύο ἑβδομάδες τώρα, ἔθεραπεύθη μὲ ἕν βοτάνον τὸ ὁποῖον τῆς ἔδωκεν ὁ Κάρολος μας. Ὁ ἰατρός ποῦ προσεκάλεσεν εἶπεν ὅτι ἐκείνο τὸ βότανο τῆς ἔκαμε καλὰ, καὶ τὴν διέταξε νὰ το ἐξακολουθήσῃ.

— Ἀφ' οὗ ὅμως ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τον κάμω ἰατρὸν ἢ θεολόγον, πάστορα ὅπως εἶμαι ἐγὼ, ὡς κυτάξῃ καλὰ νάφησῃ τὰ χορτάρια του καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ λατινικά· εἰδεμὴ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ τον στείλω εἰς τὸ λατινικὸν σχολεῖον τῆς πόλεως, ὅπου ἡ αὐστηρότης τῆς πειθαρχίας δὲν πιστεύω νὰ τον εὐχαριστήσῃ διόλου. Ἡ μήτηρ ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ πά-

στορ τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν διὰ τῆς αὐστηρότητός του, κύψας δὲ πάλιν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν του ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως τὴν ἀνάγνωσίν του.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἤκουσθη πλέον ἐν τῷ καπνισμένῳ δωματίῳ, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε συγχρόνως ὡς μαγερτεῖον, ὡς αἶθουσα καὶ ὡς ἐστιατόριον εἰς τὴν πτωχὴν οἰκογένειάν τοῦ ἱερέως, εἰ μὴ ὁ ἐλαφρὸς κρότος τῶν πλεκουσῶν βελονῶν, καὶ ὁ ἐπι ἐλαφρότερος τῆς γραφίδος τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔγραφε τὸ λατινικὸν θέμα του.

Τὸ παιδίον εἰργάζετο μετὰ βαθυτάτης προσοχῆς, συγχρόνως δὲ καὶ ταχύτητος σχεδὸν πυρεταίους. Ἐνόει τις ὅτι ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ καλῶς καὶ ταχέως ἀντιπαθητικὴν ἐργασίαν. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, διακόψαντα τὴν σιωπὴν, ἥτις ἀπὸ τινος ἐπεκράτει ἐν τῷ δωματίῳ.

— Λοιπὸν ἴ εἶπεν ὁ πάστορ, ἀνασηκώσας τὴν βαρεῖαν ἐκ τῆς μελέτης κεφαλὴν του.

— Τὸ ἐτελείωσα ἴ εἶπε τὸ παιδίον, θέσαν τὰς γραφείσας σελίδας παρὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ὁ πατήρ τὰς διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματός, ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος ἐψιθύρισε.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ ἡξέυρω, Καρλάκι μου, ὅτι ἔχεις θέλησιν, καὶ ὅτι, ὅταν ἀποφασίσῃς νὰ κάμῃς κάτι, τὸ κάμνεις ὅπως πρέπει· δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα σ' εὕρισκω ἀξιοκατάκριτον ὅτι δὲν μ' ἀκούεις.

— Θέλω νὰ σε ὑπακούω, πατέρα, εἶπε τὸ παιδίον παρατηρῶν αὐτὸν μὲ ἀγάπην καὶ ἐκείσιν συγχρόνως· ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖς νὰ μου ἐπιτρέψῃς νὰ χωρίσω εἰς δύο τὸν καιρὸν μου, τὸν μισὸν διὰ τὰ λατινικά καὶ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, καὶ τὸν ἄλλον διὰ τὰ βότανα καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα δι' ἐμὲ εἶνε ψαλμοὶ καὶ χορὰ ποῦ ἐξυμνοῦν τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια.]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τῆς Κ^α Λουίζης Κολῆ]

ΑΜΑΞΑΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἀγαπᾶτε νὰ πηγαίνετε μετὰ τὴν ἀμαξαν περίπατον ; Ἐμένα μ' ἀρέσει πολὺ, νὰ εἶμαι πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τὴν ἀμαξαν, νὰ περῶ ἕνα δάσος, καὶ νὰ τρέχουν τὰ ἄλογα κάτω ἀπὸ τὸ πυκνόν, τὸ σκιερὸν καὶ δροσερὸν φύλλωμα τῶν δένδρων.

Καὶ ἡ Μαριγούλα, μίαν μικρὰ χωριατοπούλα ἀπὸ τὴν Εὐβοίαν ἀγαπᾷ τὴν ἀμαξάδα.

Ἀλλὰ οἱ γονεῖς της εἶνε πτωχοί, δὲν ἔχουν οὔτε ἀμαξαν, οὔτε ἄλογα.

Ἀλλὰ μετὰ ἀμαξαν καὶ μετὰ ἄλογα πηγαίνουν ὅλοι ἀμαξάδα· ἡ τέχνη εἶνε νὰ πάς χωρὶς αὐτά.

Αὐτὴν τὴν μεγάλην τέχνην τὴν ξεύρει ἡ Μαριγούλα, ἡ τοῦλάχιστον οἱ δύο ἀδελφοὶ της, ὁ Σταμάτης καὶ ὁ Στρατῆς.

Παίρνουν ἕνα μεγάλο κλαδί· ζεύγονται τὰ δύο ἀδελφία· ἡ Μαριγούλα κἀθηται ἐπά-

νω εἰς τὰ φύλλα καὶ κρατεῖ τὰ χαλινάρια ὡσὰν νὰ εἶνε ὁ πρῶτος ἀμαξῆς τῆς Ἑλλάδος· τὰ ἄλογα τρέχουν καὶ ἡ ἀμαξάδα ἀρχίζει, ζωηρὰ ἀμαξάδα, ἡ ὁποία εὐχαριστεῖ περισσότερο τὴν Μαριγούλα παρὰ πολλοὺς ἄλλους ποῦ κἀθηται εἰς ἀληθινὰ ἀμαξία καὶ τοὺς σύρουν ἀληθινὰ ἄλογα.

Τρέχετε, τρέχετε, καλὰ μου ἀγόρια! φώναζε χαροπὰ, καλὴ μου Μαριγούλα! Μ' ἀρέσει ἡ ἀγάπη ποῦ ἔχετε ἀναμεταξύ σας, μ' ἀρέσει ἀκόμη κ' ἐν ἄλλο· ὅτι εὐχαριστεῖσθε μετὰ τὸ ὀλίγον! Αὐτὴν τὴν ἀμαξαν ἤμπορετε νὰ ἔχετε, αὐτὴν σύρετε μετὰ γέλια καὶ χαρὰ. Καὶ ἔχετε πολὺ δίκαιον, καλὰ μου παιδιὰ· ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε πάντα μαζί μετὰ τὰ πλούτη, μετὰ τὴν πολυτέλειαν, μετὰ τὴν ἐπίδειξιν· ἤμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ μετὰ τὴν πτωχίαν. Ἡ εὐτυχία εἶνε ὅπου εἶνε ἀγάπη καὶ ὁμόνοια. Εἶνε ἡ χρυσοῦς καρδιά καὶ ὄχι ἡ χρυσοῦς τσέπη!

Τραβάτε λοιπὸν τὸ ἀμάξι σας, ζωηρὰ μου ἄλογα, κράτα καλὰ τὰ χαλινάρια, ἀμαξά μου. Ἐμπρός, ἔμπρός! Ποσοὶ ποῦ πηγαίνουν μετὰ ἀληθινὴν ἀμαξα θὰ ἐζήλευαν τὰ γέλια σας καὶ τὰς χαρὰς σας!

ΕΝ ΚΤΥΠΗΜΑ ΣΦΥΡΑΣ

Τὸ κτύπημα τοῦτο τῆς σφύρας ἐδόθη τῇ 10 Μαΐου 1869 ὄχι μακρὰν τῆς Ἀλμυρᾶς Λίμνης τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐπρόκειτο νὰ συναρμοσθῶσι δύο ὀγκώδη τεμάχια μετάλλου, καὶ ἐν τούτοις τὸ ἐργαλεῖον τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νὰ ἐμπήξῃ τὸν ἀναγκαῖον πρὸς τοῦτο ἦλον δὲν εὑρίσκετο εἰς τὰς μαύρας καὶ τυλῶδεις χεῖρας βωμαλέου τινος ἐργάτου.

Ἐκρατεῖτο ὑπ' ἀνθρώπου συνηθισμένου νὰ κρατῆ μᾶλλον τὴν γραφίδα ἢ βαρὺ σιδηροῦν ἐργαλεῖον, νὰ παραθέτῃ ἀριθμούς παρὰ νὰ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ ἀκμῶνος, νὰ ἐργάζεται διὰ τῆς κεφαλῆς μᾶλλον ἢ διὰ τοῦ βραχίονος.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἐφόρει τὸ σύνθησις ἐνδυμα ἐργάτου, ἀλλὰ φράκον, τούτεστι τὸ ἐνδυμα τὸ ὁποῖον φοροῦμεν εἰς ἐπισήμους ἡμέρας.

Καὶ πραγματικῶς ἡ στιγμή ἦτο λίαν ἐπίσημος.

Τὰ δύο τεμάχια τοῦ σιδήρου, τὰ ὁποῖα ἐμελλον νὰ συναρμοσθῶσι ἦσαν αἱ δύο τελευταῖαι σιδηραὶ γραμμαὶ τοῦ πρώτου σιδηροδρόμου, δστις ἐμελλε νὰ διασχίσῃ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἀπὸ τοῦ ἐνὸς Ὤκεανοῦ μέχρι τοῦ ἑτέρου.

Ἔως τότε ἂν ταξειδιώτης τις ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τῆς Νέας Ὦρκης εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον δύο μέσα συγκοινωνίας ἡδύνατο νὰ ἐκλέξῃ, ἀμφότερα ὅμως ἦκιστα πρακτικὰ καὶ εὐκόλα.

Ἡ μακροτέρα ὁδὸς ἦτο μολαταῦτα ἢ συντομωτέρα σχετικῶς πρὸς τὸν καιρὸν, ὅπως δὴ ποτε, ἦτο πολλῶ ὀλιγώτερον κοπιώδης καὶ πολλῶ ἀσφαλεστέρα.

Ἐκ Νέας Ὦρκης ἐπιβιβάζοντο οἱ ταξειδιῶται εἰς πλοῖον τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφέρειν εἰς Ἀσπινβάλ, πόλιν νοσηροτάτην, κειμένην εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν, καὶ κατατροχομένην ὑπὸ τοῦ κιτρινοῦ πυρετοῦ. Ἐκεῖ διεπέρων τὸν ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ, διὰ σιδηροδρόμου ὀλίγων μιλίων μόνον, δστις μετέφερε τοὺς ἐπιβάτας εἰς Παναμᾶν, ἄλλην πόλιν κειμένην ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανοῦ. Ἀφ' οὗ δ' ἐφθάνον ἐκεῖ ἐπιβιβάζοντο ἐκ νέου ὅπως διευθυνθῶσι εἰς Ἅγιον Φραγκίσκον.

Ἀλλὰ θὰ εἰπῆτε, ἂν παρατηρήσῃτε τὸν χάρτην σας, πρὸς τί νὰ ταξειδεύωσι διὰ θα-

λάσσης οἱ ταξειδιῶται διὰ νὰ φθάσουν εἰς πόλιν εἰς τὴν ὁποῖαν ἦτο εὐκόλον νὰ ὑπάγῃσι διὰ ξηρᾶς;

Εὐκόλον; τὸ νομίζετε! ἀλλ' ἀπατάσθε πολὺ. Αἱ ἀνατολικαὶ ἐπαρχίαι τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν περιλαμβάνουσι πλείστας πλουσίας καὶ ἀνθηρὰς πόλεις· ἀλλὰ τὸ κέντρον ἀποτελεῖται ἀπο εὐρείας ἀκαλλιεργήτους ἐκτάσεις, αἵτινες πρὸ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἦσαν πολὺ εὐρύτερα παρ' ὅσον εἶνε τώρα. Τὰς ἐκτάσεις ἐκεῖνας διέτρεχον συμμορίαὶ ἀγρίων Ἰνδῶν, ὀνομαζομένων Ἐρυθροδέρμων, ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τῆς ἐπιδερμίδος των καὶ ζώντων ἐκ τοῦ κυνηγίου ἢ τῆς ἀλείας. Οἱ ἰνδοὶ οὗτοι ἦσαν μανιώδεις κατὰ τῶν ἀχροπροσώπων (ὅπως ὀνομάζον τοὺς λευκοὺς) οἵτινες ἐζήτουν νὰ καταλάβωσι τὴν χώραν τὴν ὁποῖαν αὐτοὶ ἀνέκαθεν ἐθεώρουν ὡς ἰδικήν των, καὶ ἦτις εἶδεν ἀφθῶνως τὰ πρὸς τροφήν των ἀπαιτούμενα· μετεχειρίζοντο λοιπὸν πᾶν μέσον πρὸς τοῦτο, προσέβλλον δὲ τοὺς τολμῶντας νὰ προχωρήσουν εἰς τὰ ἐνδότερα μετανάστας, οἵτινες ἠναγκάζοντο πολλάκις νὰ συνάπτωσι μάχην με τοὺς ἀγρίους τούτους. Ἡ ἀμαξα, ἡ ὑπὸ ὀκτῶ ἢ δέκα ζευγῶν βοῶν συρομένη καὶ χρησιμεύουσα ὡς διαμετακομιστικὸν μέσον εἰς τοὺς λευκοὺς, εἶχε τότε μεταβληθῆ εἰς ὀχύρωμα· οἱ μετανάσται οὗτοι, ὄπλισμένοι καλῶς, ἐκλείοντο μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν των ἐντὸς τῶν ὀχυρωμένων ἀμαζῶν, καὶ πυροβολοῦντες διὰ μικρῶν ἄνοιγμάτων κατῴρθονον συνήθως νὰ τρέψωσι εἰς φυγὴν τοὺς ἐπιδρομείς, κἄποτε ὅμως ἐπιπτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των καὶ τότε οἱ Ἐρυθροδέρμοι τοὺς ἐβασάνιζον διὰ φρικτῶν μαρτυριῶν.

Πλὴν δὲ τούτου εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκεῖνας ἐκτάσεις αἵτινες ὀνομάζοντο «Λιβάδια» δὲν εὐρίσκοντο τροφαί· διότι οὔτε πόλις οὔτε χωρίον ἐφαίνετο πουθενά, τὸ δ' ἔδαφος παρῆγες μόνον χόρτον. Τὸ μόνον θήραμα ἦτο ὁ βόνασος, πελώριον τετράποδον, τοῦ ὁποῖου τὸ κρέας εἶνε, φαίνεται, πολὺ καλόν. Τὰ ζῶα ταῦτα ἐβιάζον πολλάκις κατ' ἀγέλας τόσοσιν πυκνάς ὥστε ἀπετίλουν ἀληθῆ κίνδυνον εἰς τοὺς μετανάστας· μόλις καὶ μετὰ βίας ἡδύνατο νὰ ἀντισταθῶσι εἰς τὰ ζῶα ταῦτα αἱ ἀμαξαὶ των, αἵτινες ἐν τούτοις ἦσαν ἄστερεώταται.

Οἱ βόνασοι ἐξηφανίσθησαν σχεδὸν ὅλοσχερῶς εἰς βραχυτάτον χρονικὸν διάστημα, ἂν δὲ εἰς μέρη τινὰ δὲν ἐφαίνετο τὸ ἔδαφος κεκαλυμμένον ὑπὸ τῶν λευκανθέντων κρανίων των ἡδύνατο τις ν' ἀμφισβᾶλλῃ καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς των.

Ἄλλο εἶδος ζῶων τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκεῖνας πεδιάδας ἦτο ὁ λαιμῶνιος λύκος· ὁ λύκος οὗτος μοιάζει πολὺ πρὸς τὸν εἰς τὰς χώρας ἡμῶν εὐρισκόμενον εἶνε δὲ ὅπως ἐκεῖνος σαρκοφάγος καὶ ἄγριος· λίαν ἐπικύνδυνος ἦτο εἰς τοὺς μετανάστας, οἵτινες ἔπρεπε νὰ εἶνε προσεκτικοὶ καὶ νὰ λαμβάνωσι τὰ μέτρα των.

Ἐβδομάδας, μῆνας διήρκει τὸ ταξίδιον τοῦτο διὰ τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως. Ὅτε δὲ οἱ ταξειδιῶται ἐφθάνον εἰς τὰ Βραχώδη Βουνά, τὰ ὁποῖα ἐκτείνοντο ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον τῆς Βορείου Ἀμερικῆς αἱ δυσκολίαι ἠῤῥξανον, προσετίθετο δὲ καὶ τὸ ψῦχος· δι' ὃ ὅτε οἰκογένειά τις ἐγκατέλειπε τὰς γονίμους πεδιάδας τοῦ Μισουρή διὰ τὰς ἀκόμη εὐφορωτέρας τοῦ Σακραμέντου, ποταμίου τῆς Καλιφορίας, συχνότατα δὲν ἦτο πλήρης φθάνουσα εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου, πλείστοι δὲ ἐκ τῶν λαθόντων μέρος εἰς αὐτὸ ἔκειντο διὰ παντός ὑπὸ τὸ χόρτον τῶν «Λιβαδίων».

Ἰδοὺ διατὶ προετιμᾶτο ὁ διὰ θαλάσσης ὁρόμος τοῦ διὰ ξηρᾶς.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῇ ἐπ' ἀπειρον.

Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος ἐλάμβανεν ἡσυχαστικὰς μεγαλητέρας ἀνάπτυξιν ἦτο ἀνάγκη νὰ συνδεθῇ ἡ πόλις αὕτη ἀπ' εὐθείας μετὰ τῆς Νέας Ὦρκης.

Οὕτω ἐγεννήθη ἡ ἰδέα σιδηροδρομικῆς γραμμῆς διασχίζουσης τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἀπὸ τοῦ ἐνὸς Ὤκεανοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου.

Ἄλλ' ἡ ἐπιχείρησις ἦτο δυσκολωτάτη ἢ σιδηροδρομικῆ ἐκείνη γραμμὴ ἔπρεπε νὰ περάσῃ διὰ πολλῶν σειρῶν ὄρεων, διὰ πολλῶν ποταμῶν καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μῆκος 7,500 χιλιομέτρων.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπελήφθησαν τῆς ἐργασίας μετὰ τὸσον ζῆλον, ὥστε ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ ἔργου δὲν ἐβράδυνεν. Ἡ στρώσις τῆς γραμμῆς εἶχεν ἀρχίσῃ συγχρόνως ἐκ τῶν δύο μερῶν, οἱ ἀνατολικοὶ δὲ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ δυτικοὶ ἠμιλλῶντο τις νὰ ὑπερβάλῃ τὸν ἄλλον εἰς τὴν στρώσιν τῶν σιδηρῶν γραμμῶν· ἐκατέρωθεν ἐργάζοντο

μέ πυρετώδη σπουδῇ, τέλος δὲ, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου τοῦ 1869 οἱ δύο στρατοὶ τῶν ἐργατῶν εὐρίσκοντο ἀντιμέτωποι· μόνον δύο τροφαὶ ἔμεινον ἀκόμη.

Ἡ τιμὴ αὕτη ἀφέθη εἰς τοὺς προέδρους τῶν δύο σιδηροδρομικῶν Ἐταιριῶν. Αἱ δύο πρώται ἀτμάμαξαι, κυκλοφοροῦσαι ἐπὶ ἑκατέρου τῶν δύο ἀπεράντων γραμμῶν, αἵτινες ἐμελλον νὰ συνδεθῶσιν, εἶχον φέρῃ αὐτοὺς τὸν ἕνα ἐκ Νέας Ὦρκης καὶ τὸν ἄλλον ἐξ Ἅγιου Φραγκίσκου.

Ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν ἐργατῶν, τῶν περιέργων, οἵτινες προσέδραμον πανταχόθεν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εὐρίσκοντο καὶ ἀρκετοὶ Ἐρυθροδέρμοι, οἵτινες παρίσταντο εἰς τὴν τελειωτικὴν ἐκείνην κατοχὴν τοῦ ἐδάφους ἐκείνου ὅπερ ἐπὶ τὸσους αἰῶνας ἀνῆκεν εἰς τοὺς προγόνους αὐτῶν. Πῶς νὰ δοκιμάσῃσι τοῦ λοιποῦ ν' ἀγωνισθῶσι κατ' ἀνθρώπων ἐχόντων εἰς τὴν διαθέσιν των μυρίας ἐφευρέσεις, τὰς μὲν παραδοξότερας τῶν δὲ, καὶ πρὸ πάντων τὸν σιδηροῦν ἐκείνον ἔπικου, ὅστις διέσχίζε τὸ διάστημα μετὰ ταχύτητα, πρὸς ἣν δὲν ἡδύνατο νὰ συγκριθῇ ἡ ὀκνοπῶν τῆς καλλιτέρου ἔπικου. Ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ὑπεροχὴν τῶν Λευκῶν καὶ νὰ ὑποταχθῶσιν.

Αἱ σιδηραὶ ράβδοι, τὰς ὁποίας οἱ δύο πρόεδροι ἐμελλον νὰ προσαρμόσωσι ἐστηρίζοντο οὐχὶ ἐπὶ δοκοῦ ἐκ συνήθους ξύλου ἀλλ' ἐπὶ δοκοῦ ἐκ δάφνης τῆς Καλιφορίας, τὰ δὲ δύο τελευταῖα καρφία αἵτινα ἐμελλον νὰ ἐμπηξῶσιν ἦσαν ἐκ πολυτίμου μετάλλου· τὸ ἐν ἀργυροῦν σταλὲν ὑπὸ τοῦ κράτους τοῦ Νεβάδα, τὸ ἄλλο ἐκ σιδήρου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου σταλὲν ὑπὸ τοῦ κράτους τῆς Ἀριζόνας.

Ἄλλ' ἡ ἐπίσημος στιγμή ἐπλησίασε· τὰ δύο σφυρία ὑψοῦνται καὶ καταπίπτουσι.

Πᾶμ! Πᾶμ! Πᾶμ!

Τὰ κτυπήματα ἀντήχησαν μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, διότι τὰ σφυρία εἶχον τεθῆ εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τηλεγραφικῶν σύρμα. Ἐν Νέᾳ Ὦρκῃ, Ἅγιον Φραγκίσκῳ, ἐν Νέᾳ Ἀυρηλία, ὅλοι τὰ ἦκουσαν καὶ ἠγαλλίασεν ἡ καρδιά των. Τέλος ἡ δυσκολία ἐκείνη, ἣτις ἐπὶ τόσοσιν καιρὸν ἐφαίνετο ἀνυπέρβλητος ὑπερνεκλήθη· τὸ ἔργον τοῦ πολιτισμοῦ συνεπληρώθη, καὶ οἱ δύο Ὤκεανοὶ συνεδέθησαν πρὸς ἀλλήλους.

Ἐκτοτε κατεσκευάσθησαν καὶ ἄλλαι σιδη-

ροδρομικαί γραμμαί διασχίζουσι τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ μέρους εἰς μέρος, αἱ δὲ χώραι ἐκεῖναι, ἀλτινες πρὸ ἡμῶν αἰῶνος διστρέχοντο ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν σπανίων μεταναστῶν, οἵτινες ἐτόλμων νὰ προχωρῶσι εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκείνας ἐρήμους, διουλακοῦνται τώρα ὑπὸ ἀμαξοστοιχιῶν γεμάτων ἀπὸ ταξιδιωτῶν καὶ φερουσῶν ὄχι μόνον εἰς τὰ βῆθη τῆς Ἀμερικῆς ἀλλὰ μέχρι τῶν ἄκρων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ

καὶ μέχρι τῆς Κίνας τὰ βιομηχανικά προϊόντα τῆς Εὐρώπης, καὶ ἐπιστρεφουσῶν μὲ προϊόντα τῶν ἀπομεμακρυσμένων ἐκεῖνων χωρῶν.

Ἰδοὺ διατὶ τὸ κτύπημα ἐκεῖνο τοῦ σφυρίου εἶχε τόσον μεγάλην σημασίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἤξιζε ν' ἀντιχῆση ὄχι μόνον καθ' ἅλην τὴν ἐκτασιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου.

ΛΗΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑ ΤΥΜΠΑΝΟΝ

(Ἰνδικὸς μῦθος)

Βασιλεὺς τις εἶπε μίαν τῶν ἡμερῶν : — Θέλω νὰ κάμω ἓν μέγαλον τυμπανον, τοῦ ὁποῖου ὁ ἦχος ν' ἀκούεται εἰς ἀπόστασιν χιλίων μιλίων· εὐρίσκειται κανεὶς νὰ μοῦ το κατασκευάσῃ ;

— Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ το κατασκευάσωμεν, ἀπεκρίθησαν ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφθασεν εἰς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ὀνομαζόμενος Κανδοῦ, λίαν ἀφωσιωμένος εἰς τὸν βασιλέα καὶ ὀνομαστός διὰ τὴν εὐσπλαγγνίαν καὶ φιλάνθρωπίαν του.

— Ὁ ταπεινὸς θεράπων σου ἠμπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ αὐτὸ τὸ τυμπανον, ἀλλὰ θὰ στείλῃσιν πολὺ ἀκριθὰ.

— Λαμπρά ! ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.

Καὶ παρεθύς ἤνοιξε τὸ θησαυροφυλάκιόν του καὶ τῷ ἔδωκεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποῖους περιεῖχε.

Ὁ Κανδοῦ διάταξε νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων ὅλα ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα, ἐπειτα δὲ ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς προκήρυξιν :

Ἀπὸ σήμερον ὁ Βασιλεὺς, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀγαθότης ἰσοῦνα μὲ πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ, διασκορπίζει τὰς εὐεργεσίας του· θέλει νὰ δείξῃ ὅλην τὴν ἀγάπην του εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του, οἱ ὅποιοι εἶνε πτωχοὶ καὶ ἐνδεεῖς. Ὅλοι οἱ δυστυχεῖς ἄς τρέξουν εἰς τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων.

Μετ' ὀλίγον ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ βασιλείου ἐφθασαν οἱ ἐνδεεῖς, μὲ σάκκον ἐπ' ὤμων, οἱ μὲν ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῶν δέ. Κατὰ τὴν διόδον τῶν ἐγείμιζον τὰς πόλεις καὶ ἐπλήμυρουν τοὺς μεγάλους δρόμους.

Μετὰ ἓν ἔτος ὁ βασιλεὺς ἠρώτησεν ἂν τὸ μέγα τυμπανον εἶχε τελειωθῆ ἤ ὄχι.

— Ἐτελείωσεν ἀπεκρίθη ὁ Κανδοῦ.

— Διατὶ ὁμως, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, δὲν ἤκουσα τὸν ἦχον του ;

— Ἄς λάβῃ τὸν κόπον ἡ Μεγαλειότης σας νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ ἐνδότερα τοῦ βασιλείου καὶ θ' ἀκούσῃ τὸ μέγα τυμπανον, τοῦ ὁποῖου οἱ ἦχοι ἀντηχοῦν ἕως τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου.

Ὁ βασιλεὺς διάταξε νὰ ζευξῶσι τὸ βασιλικόν του ἄρμα διέτρεξε τὴν χώραν καὶ πανταχοῦ ὁ λαὸς ἔτρεχε σύσσωμος εἰς ὑποδοχὴν του καὶ τὸν ὑπεδέχτο μὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ ἐπευφημίας.

— Διατὶ συρρέει τόσον ἀναριθμητὸν πλῆθος εἰς ὑποδοχὴν μου ;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Κανδοῦ, τὸ παρελθὸν ἔτος μὲ εἶχετε διατάξῃ νὰ κατασκευάσω ἓν τυμπανον, τοῦ ὁποῖου ὁ ἦχος νὰ φθῆναι εἰς ἀπόστασιν χιλίων μιλίων. Ἐσκέφθην ὅτι ἐν ζῆρὸν ξύλον καὶ ἐν νεκρὸν δέρμα δὲν ἠδύναντο νὰ διαδώσουν ἀρκετὰ μακρὰν τὸν ἔπαινον τῶν εὐεργεσιῶν σου. Τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποῖους ἔλαβα παρὰ τῆς μεγαλειότητός σου, τοὺς διεμοίρασα εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς βραχμῶνας εἰς ζωτροφίας καὶ ἐνδύματα ὅπως βοηθῆσουν τοὺς δυστυχιστέτους καὶ τοὺς πτωχότετους τοῦ βασιλείου σου. Διὰ γενικῆς προκηρύξεως τοὺς ἐπροσκάλεσα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, καὶ συνέρρευσαν ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ βασιλείου εἰς τὴν πηγὴν τῆς ἀγαθοεργίας, ὅπως πενιασμένα πολυάκρια πετοῦν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μητέρα των. Σὲ εὐχαριστοῦν σήμερον καὶ τὸ ὄνομά σου ἀκούεται μὲ ἐπευφημίας εἰς ὅλον τὸ κράτος. Ὁ ἦχος τοῦ μεγάλου τυμπάνου δὲν θὰ ἐφθασεν τόσον μακρὰν. ΣΠΑΡΚ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΤΩΝ ΑΝΔΕΩΝ

Ἐάν εἰπατε περὶ ἐνὸς πτηνοῦ : Εἶνε ἄσχημον, οὐδεὶς θὰ σας πιστεύσῃ. Καὶ πραγματικῶς, μήπως τὰ πτηνά δὲν εἶνε τὰ θελκτικώτερα ὄντα τοῦ κόσμου; Δὲν ἔχουσι ὑπὲρ αὐτῶν τὸν πλοῦτον τοῦ πτερώματος, τὴν ὠριότητα τοῦ σχήματος, τὴν χάριν τῶν κινήσεων; Ἰδέτε αὐτὴν τὴν μετρίφρονα ὄρνιθα, ἥτις περιφέρεται εἰς τὸν ὄρνιθῶνα. Ποῖαι χαριτωμέναι κινήσεις τῆς κεφαλῆς, ποῖον φιλάρεσκον περιπάτημα, ποῖον ποικίλον πτέρωμα!

Τοῦτο ὁμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν καὶ περὶ τοῦ γυφτός, μὲ τὸν γυμνὸν καὶ ἄσαρκόν του λαμβόν, μὲ τὴν ἀντιπαθητικὴν κεφαλὴν του τὴν ὁποῖαν κρατεῖ συνήθως κατὰ τὸ ἡμισυ χωμένην μεταξὺ τῶν ὤμων του. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε συγχρόνως ἀνανδρὸς καὶ ἀδηπάγος, σπανίως ἐπιτίπτει κατὰ ζώτων ζώων, τρέφεται δὲ κυρίως μὲ κρέας πτωμάτων.

Ὡς πρὸς τοῦτο οἱ γυφτοὶ εἶνε ὀφελιμώτατοι, διότι ἀπαλάσσουν τὰς χώρας τὰς ὁποίας κατοικοῦν ἐκ τῶν πτωμάτων τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα σηπόμενα θὰ ἐμόλυνον τὸν ἀέρα καὶ θὰ ἐγένων ἀσθενείας καὶ ἐπιδημίας· ἀλλ' αὐτὴ ἡ συνήθεια τοῦ τρώγειν τοιαύτην βρομερὰν τροφήν τοῖς εἶδει ἀνυπόφορον ἄσχημον, ἐκ δὲ τῶν ρωθίωνων τῶν τρέχει δυσώδεις τι ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον δὲν συντελεῖ βεβχίως εἰς τὴν αὐξήσιν τῶν θελητῶν των. Τὴν φολεῖαν αὐτῶν κατασκευάζουσι ἐπὶ βράχων καὶ εἰς μέρη ἀπρόσιτα, στρώνουν αὐτὴν μὲ ξηρὰ χόρτα καὶ περικυκλῶνουν αὐτὴν μὲ φρούγανα, τὰ ὁποῖα συνδέουν μὲ χῶμα τὸ ὁποῖον θέτουν εἰς τὰ διαστήματα καὶ ζυμώνουν μὲ τοὺς πόδας των.

Ὁ Κόνδωρ ἢ ὁ μέγας Γυφτῶν Ἄνδρων,

τὸ μέγιστον τῶν πτηνῶν, ἔχον τριῶν μέτρων μήκος καὶ πτέρυγας ἐκταταμένας, εἶνε κάπως ὀλιγώτερον ἄσχημος τοῦ κοινῶ γυφτός. Ἐν τούτοις ὑποθέτω ὅτι ὁ καλλιτέχνης ὅστις ἔκκαμε τὴν παρούσαν εἰκόνα τὸν ἐκολάκαυεν ὀλίγον τι.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν καθιστᾷ ὑπερφύτον εἶνε ἓν εἶδος περιλαμίου ἀποτελουμένου ἐκ πυκνοῦ πτερώματος ὁμοιάζοντος πρὸς μέλαζαν καὶ λευκοῦ ὡς χιόνος. Τὸ πτεῖωμα αὐτοῦ ἀντὶ νὰ εἶνε πυρρόφατον ὅπως τοῦ Γυφτός τῆς Εὐρώπης, εἶνε μαῦρον μὲ ἀπάχρωσιν κυανὴν εἰς τινὰ μέρη τοῦ σώματος, ἀνοικτὸν φαῖον εἰς ἄλλα. Τὸ ἄσχημον του φέρει εἶδος διαδήματος ἐκ σαρκῶς χρώματος πορτοκαλλίου, τοῦ αὐτοῦ δὲ χρώματος εἶνε καὶ ὁ τράχηλός του.

Πιθανὸν νὰ μὲ εἶπητε ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲ καθιστοῦν τὸ πτηνὸν

αὐτὸ πολὺ εὐμορφον· Βεβχίως, ἂν πρόκειται νὰ το ἴδητε ἐντὸς κλωβοῦ, ἐντὸς τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου. Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν το ἔπλασε διὰ νὰ εἶνε κλεισμένον ἐντὸς κλωβίου· τὸ ἔπλασε διὰ νὰ κατακτῇ τὸ ἀχανές διάστημα, ὑπεράνω τῶν αἰωνίων πάγων καὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τῆς γῆς.

Οὐδὲν πτηνὸν ἵπταται ὑψηλότερον τοῦ Κόνδωρος, καὶ ὅταν τον ἴδητε, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀληθῆ πατρίδα του· ἂν τον ἴδητε ποτε ἴσως ἀλλοχθετε γνώμην περὶ αὐτοῦ καὶ ὁμολογήσετε ἅπαξ ἐτι τὴν μεγάλην ἀληθειαν ὅτι :

Ὁ τι ἔπλασεν ὁ Θεὸς εἶνε ἀριστα πλασμένον !

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

Ο ΚΟΝΔΩΡ, ἢ Ο ΜΕΓΑΣ ΓΥΦΤΩΝ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Αύσεις τών πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς ὀκτώ φυλλαδίοις τῆς «διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ἔ.

Εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦτον ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεπιτέως οὐ βουλομένοι ἐκ τε τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς καταπλάσεως συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ οὗς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντιπρὸ σελίδι τοῦ ἐξαφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου.

125. Στοιχεῖο γράφου.

Πρὸς στιγμήν τὸ ὄψιλον μου μ' ἕνα ἄλλο' ἀνταλλάξτε, ἢ ἀσθένεια θὰ γίνῃ κατὰ εἶ ποῦ θὰ τρομάξῃ.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Πλάργου.

126. Στοιχεῖο γράφου.

Ὅποιος θέλει νὰ μ' ἀκούσῃ Χρὶ νὰ εὐθύσῃ, θί νὰ βάνῃ Καὶ ἀμέσως τὸ δρεπάνι Τοῦ θανάτου θ' ἀποκρούσῃ Καὶ μὲ δυνάμιν μεγάλην Θὰ νικήσῃ εἰς τὴν πλάγην.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Προφῆτου Δαβιδίου.

127. Μεσσοεικόν.

Τοῦ Ποσειδῶνος ὁ γνωστός υἱὸς Κύκλωψ Παύλημος, Ἡ πόλις Λαονίδιον, ὁ Κένων ὁ περίημος, Τὸ ὄρος μας Πεντελικόν, ὁ στρατηγὸς ὁ Γύλιππος, Ὁ μέγας ἀρχαιέτατος Ζωγράφος ὁ Παράσιος, Τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ πατὴρ ὁ ἔνδοξος ὁ Φίλιππος. Καὶ Ἀθηναίων ῥήτωρ τις, Ἀνασίας ὁ θαυμαστός. Ἄνα ἐν γράμμα, μόνον ἐν τοῖς λυταῖς ἀν δανεύσασθαι. Τῆς Σκάρτης οὐτοῦ ἀνακτὰ τινα θὰ σχηματίσῃσι.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Γ. Α. Εὐδοκίμου.

128. Πρόβλημα.

Εἶμ' ἀριθμὸς τετρήσιος, καὶ τ' ἄρα μου ψηφία Ὅταν ἐμοῦ συναυροισθῶν κάμνω τὰ δεκατρία. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον μὲ τρία ἀν τα συνήψῃς. Τοῦ τρίτου τὸ διπλάσιον ὡς ἀυροισμα θὰ γράψῃς. Ἄν δ' ἀφαιρήσῃς ἀπ' ἐμοῦ τρεῖς τὸ τριάντα τρία. Θὰ ἔχῃ τότε ἀντίστροφα τὰ ἴδια μου ψηφία.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Ἀποστόλου Βασιλείου.

129. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον εἶνε πόλις τις πρωτεύουσα ὡς ἄλλαι. Τὸ δεύτερον ἐ τὸ σῶμά του πᾶς ἀνθρώπος το ἔχει. Τὸ τρίτον στρατιωτικὸν τάγμα γνωστὸν τὸ πάσαι. Καὶ τύπος ῥήματος γνωστοῦ τὸ τέλος μου κατέχει.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Ἰωάννου Μαλακοῦ Μαυραγάνη.

130. Ἀστήρ.

Ἀντικατάστησον διὰ γραμμάτων τοὺς ἀστερίσκους οὕτως ὥστε καθένας μὲν καὶ ὀρθῶς καὶ νὰ ἀναγινώσκονται τὰ ὄνοματα πόλεως τῆς Θράκης καὶ νῆσον τῆς Ἑλλάδος, διαγωνίως δὲ τὸ ὄνομα κριτοῦ τοῦ Ἄδου καὶ ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Τίμωνος τῶν Μωσίων.

131—135. Μαγικῶν γραμμάτων.

Προσθέτων εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων ἓν γράμμα, πάντοτε τὸ αὐτό, σχηματίσῃς ἄλλας τῶνας λέξεις: Θέρος, ὄλος, μαῖα, κοιλίαι, λαῖος.

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Φιλοπατρίδου Κόβρου.

136—140. Φωνηεντόγραφοι.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφῶνων σχηματίσων πέντε λέξεις ἐπὶ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος δις εἰς ἐκάστην λέξιν ἐπαναλαμβανομένου.

Ἡ τάξις τῶν συμφῶνων δύνανται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὐρεθησομέναι λέξεις θὰ σημαίνωσι.

1. Μέρος τοῦ ἡμερονυκτίου. 2, Ζῶων. 3, Βασίλει. 4, Ἑλλάσσαν. 5, Ἰγθύον. α') ΡΕΘΡ. β') ΣΕΣΚ. γ') ΑΡΚΣ. δ') ΣΕΠΗ. ε') ΜΒΣΕΡΚ

Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Ἐκιδωτόρου.

141. Μεσσοεικόν.

Τὰ Μεσσοεικὸν γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου κινικοῦ φιλοσόφου.

1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Ὄνομα ἀρχαίου ῥήτορος. 3. Κράτος εὐρωπαϊκόν. 4. Ἄγριος θάμνος. 5. Μέρος τοῦ ποδοῦ. 6. Πόλις τῆς Ρωσσίας.

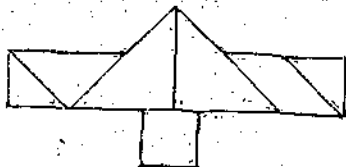
Ἐπιπέδη δὲ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.

ΑΥΣΕΙΣ

ἐν τῷ κτ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων

1. Σικίων (Συκὴ, ὄν).—2. Λεύκη, πύκη.—3. Κηπος, ἔκπος.—4. Ἀκρις, ρίς.—5. Ἡ νυκτερίς.—6. Λυγία.

—7.

—8. Διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ μόνον του.—9 Ἐσαν 24 ἄνδρες καὶ 8 γυναῖκες.—10. Εἶνε ἀδιάρθρωτον ἂν ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἢ ἀπὸ τοὺς μαυροὺς. Ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν λευκῶν μεταφερόμεν τὸν περσὸν τοῦ τετραγωνίδιου 6 εἰς τὸ 5—τοῦ 4 εἰς τὸ 6—τοῦ 3 εἰς τὸ 4—τοῦ 5 εἰς τὸ 3—τοῦ 7 εἰς τὸ 5—τοῦ 8 εἰς τὸ 7—τοῦ 6 εἰς τὸ 8—τοῦ 4 εἰς τὸ 6—τοῦ 2 εἰς τὸ 4—τοῦ 1 εἰς τὸ 2—τοῦ 3 εἰς τὸ 1—τοῦ 5 εἰς τὸ 3—τοῦ 7 εἰς τὸ 5—τοῦ 9 εἰς τὸ 7—τοῦ 8 εἰς τὸ 9—τοῦ 6 εἰς τὸ 8—τοῦ 4 εἰς τὸ 6—τοῦ 2 εἰς τὸ 4—τοῦ 3 εἰς τὸ 2—τοῦ 5 εἰς τὸ 3—τοῦ 7 εἰς τὸ 5—τοῦ 6 εἰς τὸ 7—τοῦ 4 εἰς τὸ 6—τοῦ 5 εἰς τὸ 4.—11—15. α') Χελιδίων. β') Στρουθίων. γ') Κορώνης. δ') Ἀλέκτωρ. ε') Ψευδαῖος.—16—19. α') Ρίς. β') Πούς. γ') Οὖς. δ') Ὄμμα.—20. ΤΑΟΣ (1. ΜισΓράς. 2, Ἀναρ. 3, Χρῶμα. 4, Ἄλσος).—21. Ὅστις ἐκάνει τινα διὰ προσημῆμα τὰ ὀποῖα δὲν ἔχει εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τὸν ὑβρίζῃ.—22. Φίλοι παιδείαν, ἀλήθειαν, οικονομίαν, εὐσεβείαν.

ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΜΥΣΤΗΤΗΡΙΑ J. GIRARDIN ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνήχεται ἰδε σελίδα 129]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΛΕΝΑΣ ΕΙΣ ΕΚΑΡΟΜΗΝ.—
ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΣΙΡΜΕΡ.

Κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας ἡ Μάρθα, καλογραφα ἤδη, ἐστενοχωρεῖτο, ζῶσα μακρὰν τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ πρὸ πάντων τῆς μητρός τῆς, τῶσον, ὥστε ἤρχισεν νὰ σκέπτεται μήπως παρεξήγησε τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ μήπως ἡ κλίσις τῆς δὲν ἦτο αὐτῆ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἀποφασιστικὴ καὶ γενναία κόρη, ἠγωνίσθη καὶ ἐνίκησε τὸν ἑαυτὸν τῆς, ταχέως δὲξὴ λύτη τῆς μετεβλήθη εἰς χριστιανικὴν ἐγκαρτέρησιν. Ἦδη ἡ ἡσυχία καὶ μετ' αὐτῆς ἡ εὐτυχία ἐπανήλθεν εἰς τὰ στήθη τῆς. Ἐξῆραζον εὐγλωττίας τὸ ἤρημον τοῦτο αἰσθημα αἰ ἀπλαῖ καὶ εἰλικρινεῖς ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἔσταλλε συχνὰ εἰς τὴν μητέρα τῆς καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἡ μόνη καὶ ἰσχυρὰ τῆς οἰκογενείας ὅλης παρηγορία.

Διότι τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελαν, παρὰ νὰ εἰξέθρουν ὅτι ἡ Μάρθα τῶν, — ἡ ἀδελφῆ Ἀγνή, ὡς ἐπινομάσθη χειροτονηθεῖσα — ἦτο ἐκεῖ εὐτυχῆς, ἐν τῇ ἐνασχῆσει τῶν νέων χριστιανικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν τῆς καθηκόντων. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπανεφέρε ταχέως τὴν χαρὰν εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἔχουσαν τώρα νέαν διασκέδασιν τὸ παιδάκι τῆς κυρίας Πίκου, τὸ ὁποῖον φαντάζεσθε πλέον, χωρὶς νὰ σὰς το εἴπωμεν, πόσον τὸ ἠγάπων ὄλοι ἐκεῖ μὲσα, ἀπὸ τοῦ πάκπου μέχρι τοῦ νεαροῦ θεοῦ.

Ὁ Γιαννάκης ἐν τούτοις ἦτο φυγῆ καὶ σώματι ἀριερωμένος εἰς τὸν φίλον του Γλενά, τὸν ὁποῖον πολὺ μετέβαλεν ἢ μετὰ τῆς οἰκογενείας Εὐλαμπίδου συναναστροφῆ. Καὶ οἱ τρόποι τοῦ ἐδιορθώοντο πῶρα ἐπὶ τὸ ἀριστοκρατικώτερον καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον ἦτο εἰς ἄκρον φρόνιμος καὶ ἐπιμαλής, φοβούμενος μήπως ἕνεκα τιμωρίας χάσῃ ποτὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξουσίας.

ΕΤΟΣ 14ῶ — ΤΕΥΧΟΣ 10ῶ

ἔνεκα τῆς ἐξουσίας τῆς Κυριακῆς, ὅτε τον ἐφιλοξέουν οἱ Εὐλαμπίδαι. Καὶ ὡς πρὸς τὰς ἰδέας εἶχε μεταβληθῆ ἐντελῶς. Εἰξέθρουμεν ὅτι τὸ ὄνειρον τοῦ πατρὸς τοῦ ἦτο νὰ γίνῃ ἱατρός, ἐν ᾧ ὁ Γλενάς ἐπεθύμει νὰ γίνῃ κτηματίας καὶ καλλιεργητῆς, ὅπως ὁ πατήρ τοῦ. Ἄλλ' ἤδη τὸ ὄνειρον καὶ αὐτοῦ ἦτο νὰ σπουδάσῃ, νὰ γίνῃ ἱατρός. Χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἡ κυρία Εὐλαμπίδου τῶ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν ὅτι, ἀπ' οὗ εἶχε τὰ μέσα, ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ στάδιον καλλίτερον τοῦ πατρὸς τοῦ, προκειμένου μάλιστα νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγάπα τῶσον...

Ὅταν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ γέρον δὲμαρχος ἐνθουσιάσθη καὶ ἀντι τῆς συνήθους πενταράγγου, τὸ ὁποῖον ἐξελέλεν εἰς τὸ υἱόν τοῦ, τὴν Κυριακὴν ἐκεῖνην τῶ ἔστειλεν ἐν χρυσοῦν εἰκοσάρακτον. Ὁ Γλενάς τὸ ἐφορούσε ὡς μόνυ δολὸν καὶ τὸ ἔπαιζε πετῶν αὐτὸ ὑψηλὰ καὶ σὺλλαμβάνων

« ΑΥΤΑ ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΝΑΧΑ ΜΟΥ ΜΕΝΟΥΝ » (Σελ. 146)

κατὰ μυρίους τρόπους, ἐν ᾧ συγχρόνως συνεσκέπτετο με τὸν Γιαννάκη πῶς θὰ τὸ ἐξῴδεον.

« Ἀμαρτία εἶνε νὰ το πάρωμε ὄλο γλυκίσματα », τῶ εἶπε « Νὰ σε πῶ : Ἐρχεσαι νὰ νοικιάσωμε δύο ἄλογα καὶ νὰ πάμε ἔξω, ἐς τὸ κτήμα τῆς θείας μου ;... »

— Ναι, ναι ! » δέκωψε πλήρης χαρᾶς ὁ Γιαννάκης. « Ἐγὼ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γνωρίσω τὴ θεὰ σου καὶ νὰ πάω καὶ λίγο καβάλα. »

Ἐλαβον εὐκόλως τὴν ἀδειαν τῆς κυρίας Εὐλαμπίδου— ἡ ὁποία ἐσύττησε μόνον εἰς τὸν Γλενά νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν Γιαννάκη, ὅπως ὁ Μέντωρ τὸν Τηλέμαχον— καὶ ἢ οὐ ἐφαγαν, βγήκαν νὰ ἐνοικιάσωσιν τὰ ἄλογα.

Ἡ ἰππικὴ γενεὰ τοῦ Σατιγίου, εἶχε χρειαν βελτιώσεως πράγματι, ἀν πρέπει νὰ κρίνωμεν ἀπὸ

ΤΟΜΟΣ 21ῶς — 10

Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσῃν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τῶν διευθύνων συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματῶσῃσαν διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσως τῆς νέας ταβίλας. Παράνομα περὶ τῆς λήψεως φύλλον γραμμάτων κατὰ παρελευθέρωσιν εἰς μέρος τὸ πάλιν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὸν ἀπαράδεικτα.

τά αλογοι, τα όποια παρουσίασε εις τους δύο φίλους ή ήνοικιαστής.

«Άλήθεια, δέν έχουν θεωρία, αλλά τή δουλειά τους τήν κάνουν», ειπεν ούτος άπαντών εις μερικάς κριτικές παρατηρήσεις του Γλενά «Έπειτα σήμερα δέν έχει έκλογή. Όλα τάχω νοικιασμένα και αυτά τά δύο μονάχα μου μένουν.

— Τά έκλέγομεν λοιπόν!» ειπε γελών ή Γλενάς.

Έκτός του άθλιου εξωτέρικου, τό κυριώτερον ήλάττωμα του ίππου του Γιαννάκη ήτο νά σταματά εμπρός εις κάθε χαρτί που ήπαρουσιάζετο εμπρός του, ως εάν ήθελε νά τε άναγνώση. Ωστε εάν έσάρωνε κανείς τους δρόμους από τά παληόχαρτα, θά είχε ένα άλογον αξιόλογον. Του Γλενά ή ίσχυός ήππος είχε κεφαλήν άκριδος, μέγαλον οφθαλμούς ύγρους και πρόχοντας, και τήν κακήν συνήθειαν νά γελά όπως ή μόρφος και χωρίς αίτια, νά διαστέλλη δηλαδή συνεχώς τά μακρά του χείλη και νά δεικνύη τους φοβερούς του δόντας. Ό μορφοσμός ήτο φρικώδης αλλά δικαιολογημένος. Τό ταλαιπώρον ζών έπασχεν από μυωπία, ή δέ γέλως του ήτο προσπάθεια δια νά διακρίνη καλύτερα. . .

Ερ' όσον υπό τά πέταλά των οι ίπποι ήσθάνοντο τά λιθόστρωτα του Σατιγιόν, εδάδιζον όσον ήμπορούσαν σεμνώς και αξιοπρεπώς. Άλλά μόλις διήλθον τά όρια τής πόλεως και αντίκρισαν τήν πρασινήν έξοχήν, ή μών ήππος του Γιαννάκη έτρεξε με τά τέσσαρα εις καταδιώξειν ενός παλαιού φύλλου έφημεριδος, και δέν ήύχασεν ειμή αφ' ου το ανέγνωσε μέχρι του ύπευθύνου συντάκτου, — ή δέ ήππος του Γλενά, ως εκ τής μυωπίας του, εξέλεβεν έν καηλείον άνει αυλής ύποστατικού και έτρεξε με τήν πρόθεσιν νά εισέλθη. Άλλά μόλις ήπαρουσίασε τήν κεφαλήν του από τής θύρας και διέκρινε τό έσωτερικόν, έννοιση τήν άπάτην του, και επί τής μεγάλης του κεφαλής ήχνογραφηθή τότε γέλως τώπω πικρός, ώστε τό μιαιρόν παιδίον του κηλήου, έτρεξε νά κρυφθή όπισθεν του κυλικίου με κραυγάς τρομαράς.

Οι άνθρωποι έν τούτοις, ει όποιοι βλέπουν δύο νέους πολύ καθώς πρέπει επάνω εις εκείνα τά παληάλογο, σταματουσν καθ' όθόν και τους παρατηρουσν μετ' έκπληξής. Ό Γλενάς όμως τους χαίρετα μετ' άμέσπου εύγενείας, έν ώ εξακολουθεί τήν παιδράν προς τον φίλον του όμιλίαν :

«Πήγα νά ξεχάσω πώς είμαι σήμερα ή Μέντωρ και συ ή Τηλέμαχος. Κάθου ίσια, φίλε μου, επάνω εις τό άλογο και μη περιπαίζης τους κελόμοιρους τους διαβάτας. Α, εινε άσχημο, πολύ άσχημο πράγμα!»

Και μεταβάλλων αιφνιδίως τόνον φωνής,

«Αι, του λόγου σου, δέν μου λές», φωνάζει προς κάποιον, ή όποίος είχε σταματήσει νά τους ίση εις τόν δρόμον. «Μήν τα πέρνεις καλού κακού γι' άλογο, αυτά που καθαιλουόμε ;

— Άμ' τί εινε ; » ήρώτησεν έκπληκτος ή διαβάτης.

«Του λόγου του δέν ξέρω και καλά καλά. Άλλά τό δικό μου εινε λάμα βέβαια!»

Ό διαβάτης έπεισθη, διότι τήν στιγμήν έκείνην ή ήππος του Γλενά έθεώρησε καλόν νά γελάτη. . .

«Είνε βαρύς για τήν ήλικία σου ή Μέντωρ», ειπε τότε ή Γιαννάκης, « και ή Τηλέμαχος λαμβάνει πολύ κακά παραδείγματα.»

Ούτω πλησιάζουσι τήν Βασέερην, τό χωρίον πλησιόν του όποίου εύρίσκειται τό κτήμα τής θείας του Γλενά. Εκεί ακούουσι μακρόθεν τους ήχους διαφόρων μουσικών οργάνων, τυμπάνων, αυλών, τρομπωνών, και συναντούν πληθος ανθρώπων έορτασίμως ένδεδυμένων, οι όποιοι βαδίζουσι προς τό μέρος των ήχων αυτών.

«Είνε ή έμπορικη πανήγυρις τής Βασέερης!» λέγει προς τον Γιαννάκην ή Γλενάς. . . Μόνον δρόμο μή μας πάρουν μυρωδιά, γιατί δέν εινε νά φανώμε σε κόσμο μ' αυτά τά παληάλογο. Θα γίνουμε βεζίλι.»

Η πολύ λογική αυτή σκέψις τους κάμνει, όχι χωρίς νά γελούν, νά πάρουν ένα πλαγιόν δρόμον, ή όποίος ήτο γεμάτος χαλίκια και πολύ έδυσκόλευε τό βήμα των ταλαιπώρων ζών. Άλλά τί νά κάμουν, υπομονή! Έπρεπε νά υπομείνουσι όλας τας εναντιότητας, δια νά μη γελωτοποιηθώσι. Αυτή ήτο ή συμβούλη του Μέντορος.

Τέλος πάντων ιδού ή Γρεναδιέρη, ή έπαυλις τής θείας του Γλενά, τής όποιας αι αιχημηραι στέγει φαίνοντο διατρυπώσαι τό φύλλωμα των ύψηλών καστανεών και ιδού ή μεγάλη αυλή τής εισόδου πληθους φυτών άνεμπυτικών και γεωργικών εργαλείων. Ό κρότος των ήπων εξαγείρει τέλος πάντων ένα ύπρητην ή όποίος έπικραίνεται παρά τήν θύραν του σταύλου, με μάτια πρισμένα από τον ύπνον και με μαλλιά πυκνά γεμάτα από σανόν. . . Όλοι λείπουν εις τήν έμπορικην πανήγυριν, εκτός τής οικοδοσοίνης, ή όποια τώρα πλέον δέν άφνει ποτέ τό σπίτι, πάσχουσα από άσθμα. . . Ό ύπρητης λαμβάνει από τό χαλινού τους ήππους, τους όποιους παρατηρεί μετά μεγάλης δυσπιστίας, και δίδει προς τους επισκέπτας οδηγίας πολύ άορίστους νά εύρωσι τήν οικοδοσοίοναν.

Διατρέχουσι δλην τήν οικίαν χωρίς νά τήν συναντήσωσι πουθενά. Μόνον εις τήν τραπεζάρια συναντώσι τά ματογαλιά της επάνω εις τό προσευχητάριόν της, πλησιόν του πλεξιμάτός της, επιμελώς διπλωμένον. Καταβαίνουσι εις τόν κήπον,

ή εκ των άνθέων του όποίου εύωδια, πληροί τήν οικίαν δλην και μόλις ανοίγουσι τήν έξώθυραν εύρίσκονται ένώπιον φυτείας γαρυφάλων έν πλήρει άνθήσει. Εκεί έλαφρός τις ύποκύνος κακός ήγείρετο ύπεράνω των άνθέων και ή όσμή του άνεμυγνύετο μετ' τής όσμής των.

«Κάποιος ειν' εδώ βέβαια και καπνίζει», ειπεν ή Γλενάς.

Και τρέξας εύρέθη άπέναντι τής θείας του αυτης, ή όποια έκάπνιζε τήν πίπαν της, τήν όποιαν, ως ήπατρικόν κατά του άσθματός της τή είχε διορίση ή ήπατρος.

Επηκολούθησαν φιλήματα ήχηρά και έρωτήσεις άνευ άπαντήσεων. Βαθυηδόν τά φιλήματα έγίνοντο όλιγωτάρον ήχηρά και εις τας έρωτήσεις έδιδοντο άπαντήσεις, όταν ή Γλενάς ένεθυμήθη ότι δέν παρουσίασεν άκμήν εις τήν θεϊαν Έλένην τον φίλον του. Η θεία Έλένη εύρεν ότι ή Γιαννάκης όμοίαζε τήν μητέρα του και του το ειπεν. Ό Γιαννάκης εύρεν ότι ή θεία του Γλενά όμοίαζε με μηλον ώριμον, από εκείνα τά κίτρινα, άλλ' έφυλάχθη νά τή κάμη τούτου φιλοφρόνημα. . . Ητο γραία χωρική ή γλωσσά της ήτο σχεδόν άγροτική άλλ' έβλεπέ τις άμέσως ότι είχε ενυγενή αισθήματα και γενναίαν καρδίαν. Έιχε τέλος τώπω ώραιούς οφθαλμούς και τώπω γλυκό μειδιημα, ώστε έν διαστήματι πέντε λεπτών ή Γιαννάκης μετενόησε διότι τήν καλήν αυτήν γυναίκα παρέβαλε με μηλον ώριμον, από εκείνα τά κίτρινα. . .

Ενεκα του άσθματός της, είχε βραχεία και συγκακομένην τήν άναπνοήν, δια τούτο ή συνομιλία της συνέκετο από μικράς φράσεις και από μονοσύλλαβα. Μολοντούτο δέν ήμποδίσθη νά διηγηθή με πολλήν χάριν εις τον Γιαννάκην τά κατά τήν παιδικήν ήλικίαν του Γλενά τον όποιον είχε άναθήψη, τ' άνδραγαθήματά του, τας έτοιμους άπαντήσεις, τά λάθη του, τας επιτυχίας του. Εν τώ μεταξύ έκαιε τήν άπολογίαν τής πίπας της. Κατ' αρχάς ή ήπατρος τή διώρισε σιγαρέττα άλλ' έπειδή αυτά μάλλον τήν ήνώχλουν, τή διώρισε τήν πίπαν, ή όποια πραγματικώς τήν ώφέλεισε. . . Πολύ έξεπλάγη μαθούσα ότι τά παιδιά έπέρασαν από τήν έμπορικην πανήγυριν και δέν πήγαν νά ιδώσι. Εις μίαν τέτοιαν ήλικίαν νά στερηθώσι μίαν τέτοιαν διασκέδασην! Α, ήτο φοβερόν! Η θεία Έλένη δέν ήθελε νάκούση τίποτε. Έπρεπε νά υπάγουσι, τώρ άμέσως νά υπάγουσι! Για μισήν ώραν νά τα ιδώσι και τί πειράζει άν επέστρεψαν εις τήν πόλιν όλιγον τί άργότερα;

Εις άκρον δε ένθουσιασμένη από τήν άπόρασιν του άναψαίθη της νά σπουδάση και νά γίνη ήπατρος, του έδωκεν έν δεκάραγκαν, διπλωμένον μάστιγα εις χαρτί και τω ειπεν :

«Έλα τώρα, παιδί μου, νά πάτε νά διασκεδάσετε. Ό ύπρητης θάλθη μαζί σας και θά κρατή τάλογá σας ένόσω θά περιεργάζεσθε τό πανηγύρι. Δέν θά έχουν βέβαια άνάγκη από τίποτε και θά εινε περιττόν έξοδον νά τα βάλετε σε σταύλο.»

Υπήκουσαν τήν θεϊαν Έλένην και ύπηγαν προς επισκέψιν τής έμπορικής πανηγύρεως. Τό μάλλον αξιοθέατόν που ειδαν εκεί ήτο ή οικογένεια του κύρ Θωμά έν άπαρτία, απολαυδάνουσα έν μακαριότητι όλων των θαυμασίων, τά όποια ήμπορούσαν νά ιδώσι χωρίς πληρωμήν. . . έννοείται. Ό Γλενάς έλυπήθη τά μικρά και τους ήγόρασε τά γλυκίσματα τά όποια έβλεπον από πολλής ώρας με μεγάλην λαιμαργίαν. Και, μετ' τήν αγαθοεργόν αυτήν πράξιν, παρέλαβε τον φίλον του, άπεμακρύνθησαν εκ του κόσμου, έκαβαλίκευσαν τάλογá των και έξεκίνησαν δια τήν πόλιν.

Καθ' όδόν συνήγησαν τον φίλον μας Κάρολον Σίρμερ, έξηπλωμένον επί τής χλόης. Έιχεν ένα χαρτην ήνευωμένον εμπρός του και φαίνεται γραφών επ' αυτού σημειώσεις. Καταλήφθεις έν τή άνώα ταύτη ένασχολήσεται, έκρυψε τον χαρτην εύθύς δια του πλου του, ως εάν ήτο έγκλημα τό νά σπουδάξη κανείς γεωγραφίαν έν ύπαίθρω. Διερχόμενος ή Γλενάς τον ήρώτησεν άν συνέθετε στίχους γεωγραφικούς άλλ' ή Γερμανός έκαιμεν ότι δέν ήκουσε και άπήντησεν ότι «σήμερα κάμνει ζέστη πολλή.

Όταν οι ταξειδιώται έπανήλθον εις τήν οικίαν, είχαν επισκέψις εις τήν αίθουσαν, ή δέ Γλενάς κατέθη νά κάμη ένα γυρον εις τόν κήπον, όπου εύρε τον Ντιντήν, θαυμάζοντα τά κόκκινα φαράκια τής δεξαμενής. Ό Γλενάς ήγάπη τον Ντιντήν, ή όποιος κάλιν ήσθάνετο μεγάλην άφοσίωσιν προς τον Γλενά. Η μόνη των διαφωνία ήτο ότι ή Ντιντής επέμενε νά όμιλῃ προς τον Γλενά με πληθυντικόν, αυτός ισχυρίκετο ότι «μεταξύ των» αυτό ήτο πολύ περιττόν. Δια νά τον διασκεδάση ή Γλενάς τώ διηγηθή τας περιπέτειας τής Ιπτικής των έκδρομής και τήν ιδιοτροπίαν του Καρόλου Σίρμερ, ή όποιος έκρυψε τον χαρτην με τό καπέλο του.

«Οι χάρτες εινε ή λύση του» ειπε τότε ή Ντιντής «και χωρίς άλλο κάτι βίβη θά τούχη στρήψη. . . Τό σπίτι του τούχει γεμάτο από χάρτες, και αιώνίως σχεδιάζει καινούργιους. Αν και νά λέμε τήν άλήθεια, δέν σχεδιάζει άσχημα. Από τά σχέδια του κυρίου Πίκου, οι χάρτες του πολύ λίγο διαφέρουν, τούλάχιστον ως προς τήν καθαριότητα.

—Και πώς το ξέφυρες έσύ ότι ή κάμαρα του Σίρμερ εινε γεμάτη χάρτες ; » ήρώτησεν ή Γλενάς.

—Πρέπει νά ξεύρετε, άπήντησεν ή Ντιντής ότι του κάτω μάθημα καλλιγραφίας.

—Καλλιγραφίας!

—Τί; παράξενο σας φαίνεται; Έγώ, κύρι;

Γλενά, γράφω πολύ ώρατα... Ο κύριος Σίρμερ εθαύμασε τὸ γράφημά μου καὶ μούκανε ἕνα σωρὸ παρακλήσεις νὰ του δώσω λίγα μαθήματα. Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι θαλαμηπόλος, τοῦ εἰκα, καὶ ἐννοεῖται ὅτι δὲν δίδοι μαθήματα καλλιγραφίας. — Ἄ, ἡ δουλειὰ διορθώνεται, μοῦ εἶπε τότε ὁ κύριος Σίρμερ· ἐγὼ δὲν θὰ σε πληρώσω καὶ τὰ μαθήματα θὰ εἶνε ἔλωσ διόλου φιλιτά. Δέχεσαι; — Ἐδέχθηκα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοῦ κάνω κανένα μάθημα, καὶ νὰ σὰς πῶι δὲν ἔχει πολὺ καλὸ χέρι, ἀλλὰ ἔχει μεγάλη θέλησι καὶ θὰ μάθῃ.

— Καὶ ποῖος ἀρά γε νὰ εἶνε ὁ σκοπὸς του; ἠρώτησε σκεπτικῶς ὁ Γλενάς.

— Νὰ μάθῃ νὰ γράφῃ βεβαίωςτα» ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Ντιντῆς, ἐκπληκτος διὰ τὴν ἐρώτησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΜΕΤΑ ΤΗΣΣΑΡΑ ΒΗΤΗ—ΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ Ο ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ—ΟΙ ΚΛΑΟΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΒΕΚΗΛΗΡΟΥΝ ΤΟ ΚΑΘΟΝ ΤΩΝ.

Θὰ διηγηθῶμεν ἐν συντόμῳ τὰ κυριώτερα συμβάντα τῶν κατοπί τεσσαρῶν ἐτῶν. Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Γλενάς, ἀφ' οὗ ἐξηκολούθησαν μέχρι τέλους νὰ διαφιλονεικῶσι τὴν πρώτην θέσιν, ἐπῆραν ἀπολυτήριον μὲ τὸν ἴδιον βαθμὸν καὶ οἱ δύο* καὶ ὁ μὲν Γλενάς ἀνεχώρησεν εὐθὺς εἰς Παρισίους νὰ σπουδάσῃ ἰατρὸς, ὁ δὲ Γιαννάκης ἀνέλαβε μετὰ ζήλου ἐργασίαν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πατρὸς του. Ὁ Γλενάς τῷ γράφει συχνὰ καὶ μὲ τὸν ἀφελῆ του ἐπαρχιωτικὸν ἐνθουσιασμὸν τὸν κρατεῖ ἐνήμερον ὄλων τῶν συμβάντων τῆς πρωτεύουσας.

Ὁ κ. Πίκος ἀνεχώρησεν εἰς Ἰσπανίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ντιντῆ, ὁ ὁποῖος πάλιν ἐπήρμωσε τὸ σύστημα τῆς ἀλληλογραφίας. Τώρα ὁμοῦς ἐλάμβανε πολὺ ὀλιγωτέρας ἐπιστολάς καὶ ἄλλοτε μὲν τὰ ἔβαζε μὲ τὸ ταχυδρομεῖον, ἄλλοτε δὲ ὑπόπτειε τὴν Ἰσπανικὴν Κυβέρνησιν ὅτι χάριν πολιτικῶν σκοπῶν ἤνοιγε καὶ κατεκράτει τὰς ἐπιστολάς του. Ὅταν ἡ χάρις τοῦ Σιδηροδρόμου ἐτελείωσεν, ὁ κ. Πίκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Σατιγιόν, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του θαλαμηπόλου, παρέλαβε τὴν Μαργαρίταν καὶ τὸ τέκνον του καὶ ὑπῆγε νὰ κατοικήσῃ μετ' αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα του, πλησίον τῶν γονέων των. Ἐκεῖθεν ἡ κυρία Πίκου γράφει εἰς τοὺς γονεῖς τῆς συχνά, ἀλλ' ἀραιότερα τοῖς γράφει ἡ Μάρθα, ἐκ τῶν διαφόρων πόλεων, ὅπου τὴν καλοῦσι τὰ φιλανθρωπικὰ τῆς καθήκοντα. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς εἶνε σύντομοι, ἀπλαῖ, καὶ ἀφίπνουσιν εἰς τὰς ψυχὰς κάτι τι τὸ γλυκὺ καὶ ἐποικοδομητικόν. Δὲν ἀναφέρουσιν οὐτε μίαν φωνὴν τὴν λέξιν κα θ ἦ κ ο ν, ἐν τούτοις ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος τὰς διαπνέει ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον.

Ὁ μπάριμπα Γιάννης περιπατεῖ τώρα πολὺ ὀλι-

γώτερον. Τὸ μὲν πνεῦμα πρῶθμον, λέγει, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής· αἱ κνήμαι του δὲν ἀντέχουσιν· ἀλλὰ τὸ εὐχάριστον εἶνε ὅτι ἀπηλλάχθη τῆς ἀρθρίτιδος τοῦ ὁ κύριος Πολυκαλῆς καὶ ἠμποροῦσε τώρα νὰ ἔρχεται νὰ τον βλέπῃ.

Ὁ δὲ Κάρολος Σίρμερ προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Εὐλαμπίδου. Ὁ κ. Διονῆς, τοῦ ὁποῦ ἡ δρασις ὄλον ἐξησθένει, ἤρχισεν νὰ σκέπτεται περὶ ἀντικαταστάτου, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύνατο μίαν ἡμέραν νὰ παραδώσῃ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἐκράτει αὐτός. Ἀκριβῶς τὴν ἴδιαν ἐποχὴν ὁ κύριος Σίρμερ πατήρ, ἔγραψεν ἐκ Γερμανίας εἰς τὸν υἱὸν του ὅτι, θελήσας νὰ πλουτήσῃ ταχέως καὶ ριθθεῖς εἰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις, κατεστράφη· ὅτι τὰ τάλληρά του ἐξηντλήθησαν· ὅτι ἡ μήτηρ του ἐλκαιε κατὰ μέσον ὄρον τρεῖς ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ ὅτι ὁ μνηστῆρ τῆς ἀδελφῆς του ἄμα ἐμυρίσθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον τάλληρον εἰς τὸ σπίτι, πῆρε τὸ φύσημά του διὰ τὴν κεντρῶσαν Ἀφρικὴν! Τὴν ἐπιστολήν ταύτην, γαλλιστὶ γεγραμμένην, ἔδειξε μετὰ δακρύων ὁ νέος Σίρμερ εἰς τὸν κύριον Εὐλαμπίδην καὶ πεισὼν εἰς τοὺς πόδας του τὸν παρεκάλεσε, αὐτὸς εἰ δυνατόν νὰ προσληφθῆ βουθὸς καὶ μέλλων ἀντικαταστάτης τοῦ κυρίου Διονῆ. Ὁ κύριος Εὐλαμπίδης ἤθελε νὰ σκεφθῆ ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης καὶ ἐξήτησε νὰ κερδίσῃ καιρὸν λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῆ πρὸ παντὸς τὸν κύριον Διονῆν.

« Ἄ ὄχι! » ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος Σίρμερ καταπνίγων ἐπὶ στιγμήν τοὺς στεναγμούς του καὶ τὰ δάκρυά του. « Ὁθ' συγκατατεθῆ ἂν καὶ ὑμεῖς συγκατατεθῆτε! Ἐπειτα τὸ γράφημά μου ἔγινε τώρα ὄλων διόλου γαλλικό. »

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του παρουσίασε πρὸς τὸν κύριον Εὐλαμπίδην δείγμα γραφῆς, ἀποδεικνύον ὅτι πολὺ ὠρελήθη ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ Ντιντῆ. Ἐγερθεὶς δὲ καὶ συλλαβῶν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Εὐλαμπίδου,

« Ἐξῆρχε κύριε Εὐλαμπίδη! Καλέ μου κύριε Εὐλαμπίδη! » ἀνέκραξεν εἰς τὴν διαπασῶν. « Ἐὐσπλαγχνισθῆτε μίαν δυστυχῆ οἰκογένειαν καὶ ὁ Θεὸς θὰ σας εὐλογήσῃ. — θὰ εὐλογῆσῃ σὰς, τὴν οἰκογένειάν σας, τὴν πατρίδα σας! »

Συγκινηθεὶς ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀποτροφὴν ὁ κύριος Εὐλαμπίδης, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον θέλων νὰ λυτρώσῃ τὴν χεῖρά του ἀπὸ τὸ σφιξιμον τοῦ Γερμανοῦ, τῷ ὑπεσχέθη νὰ τον παραλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ὁ Σίρμερ ἔθιχε τότε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς καρδίας, ἔκαμε μίαν ὑπόκλησιν βαθεῖαν καὶ χωρὶς λέξιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ δὲ συρίζων, ἀλλὰ μὲ ἀπαθῆ πλέον φυσιογνωμίαν, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν πατέρα του διὰ μακρᾶς ἐπιστολῆς τὸ ἀποτέλεσμα

τῆς μετὰ τοῦ κυρίου Εὐλαμπίδου συνεντεύξεως.

Δὲν ἐπωφελέθη ὁμοῦς διὰ πολὺν καιρὸν τῆς νέας του θέσεως. Πολὺ γρήγορα ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰναχωρήσῃ ἄρον ἄρον διὰ τὴν πατρίδα του, διότι, τέλος πάντων, ἐκηρύχθη ὁ κατὰ τῆς Γερμανίας πόλεμος. Ἡ εἰδησις ἐνέσκηψεν ὡς ἀληθῆς κεραυνός. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὠμίλουν περὶ πολέμου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πιστεύῃ κανεὶς σοβαρῶς ὅτι ὁ πόλεμος θὰ ἐγίνετο. Ἦδη τὰ πράγματα ἦσαν τελειωμένα. Ὡς ὑπὸ τὸ φῶς ἀπιστίας ἀστραπῆς, οἱ ἔμποροι καὶ οἱ βιομήχανοι διέκρινον τὰ ἐρείπια, οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες ἐσυλλογίζοντο τὰ τέκνα των καὶ ὄλοι ἀνεπλάττον τοὺς φοβεροὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποῖους θὰ ἐρρίπτετο ἡ πατρίς. Οὕτω κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Σατιγιόν κατετρόμαξαν, ἐξεπλάγησαν. Ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὁ ὑπερήφανος γαλλικὸς χαρακτήρ ἀνελάμβανε τὸ κράτος του καὶ ἤρχισαν νὰ ἐλπίζωσι καὶ εἰς μέλλοντος θριάμβους. Ἐν τούτοις αἱ πρώται κατατροφαὶ, αἰώνιες συνέβησαν κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ πολέμου, ἔκαμαν τοὺς ὄνειροπώλους νὰ συνέλθωσιν. Ὁ πόλεμος ἀπὸ ἐπιθετικὸν ἐγένετο ἀμυντικὸς καὶ τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ μαντεύσωσιν ἀκμή ὄλην τὴν φρίκην τοῦ μέλλοντος, ἠδύναντο νὰ προῖδωσιν ὅτι ἡ πατρίς εἶχε χρεῖαν ὄλων τῆς τῶν δυνάμεων.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἡ κυρία Γεωργιάδου ἔμαθεν ὅτι εἰς θεὸς τῆς ἦτο ἐτοιμοθάνατος ἐν Ἀγγλία. Τὸ καθήκον τῆς ἦτο νὰ ὑπάγῃ νὰ τον παρηγορήσῃ κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ταξιδεύσῃ μόνῃ, παρέλαβε μεθ' ἐαυτῆς τὴν θυγατέρα τῆς καὶ ἐξηνάγκασε τὸν υἱὸν τῆς νὰ τὰς συνοδεύσῃ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἔλεγεν εἰς τοὺς φίλους του ὅτι ἀνεχώρει ἀκουσίως του καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τάχιστα. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἀσθένειά τοῦ θεοῦ του παρετίνατο, διότι δὲν ἐπανεῖδον πλέον εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν Γεωργιάδην καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου.

Ὁ δὲ Πέτρος Σπανός, ὁ ὁποῖος εὗρισκετο εἰς τὰ λουτρά μετὰ τῆς θείας του, ἔλαβε παρὰ τοῦ θεοῦ του διαταγὴν νὰ μείνῃ ἐκεῖ, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν παρακούσῃ. Ὅταν ἐπῆλθεν ὁ χειμὼν, ἀπὸ τὰ λουτρά ἡ θεία τοῦ Πέτρου ἀνεχώρησε διὰ τὸ Βέλγιον, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς. Εἰς τὰς

ὁδοὺς τῶν Βρυξελλῶν οἱ ἄνθρωποι ἐσταμάτουσαν καὶ παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως τὸν νεαρὸν αὐτὸν Γάλλον, ὁ ὁποῖος διεσκέδαζε ταξιδεύων, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοὶ του ἔχυναν τὸ αἷμά των ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν...

Ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τοῦτο, ἂν καὶ ἐπίσης πλοῦσιος καὶ νέος, δὲν ἠθέλησε νὰ μιμηθῆ ὁ Γιαννάκης Εὐλαμπίδης. Ἐπὶ πόλλας ἡμέρας αὐτὸς ἦτο σιωπηλὸς καὶ σύννους. Ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας μετὰ πυρετώδους ἀγωνίας καὶ μὴ δυναμενος πλέον νὰ μὲνῃ εἰς μίαν θέσιν, ἠγείρετο ἀποτόμως, ἐπλησίαζε τὸ παράθυρον, παρῆτρει χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε ἐπὶ πολλὴν ὥραν, μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυομένους, μὲ καρδίαν συνεσφιγμένην... Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντων τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μητρός του ἤνοιγε τὸ στόμα, ὡς ἐάν εἶχέ τι νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ἔμενε δειλὸς καὶ ἀναποφάσιτος. Ἐπὶ τέλους δὲν ἐκρατήθη. Μίαν ἐσπέραν, μὲ κίνημα ἀπότομον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤρμοζεν οὔτε εἰς τὸν χαρακτήρα του, οὔτε εἰς τὰς ἐξεις του, ὑπῆγε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, τὴν ὁποῖαν ἐπλησίασεν εἰς τὴν χεῖλην του μετὰ πάθος.

« Δὲν μπορῶ νὰ μείνω πειά, » τῆ εἶπεν, « ἡ θεὸς μου δὲν εἶνε ἐδῶ! »

— Νὰ κάμῃς, παιδί μου, τὸ καθήκον σου! » ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, μετὰ σταθερότητος, ἂν καὶ ἡ χεῖρ τῆς ἔτρεμε. Τότε, περιβαλοῦσα τὸν υἱὸν τῆς διὰ τῶν βραχιόνων τῆς, τὸν ἐσφιγξεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἰσχυρῶς. Μετ' ὀλίγον ὁ Γιαννάκης ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἠρώτησε:

« Καὶ ὁ πατέρας; — Θὰ συγκατατεθῆ. »

Ὁ κύριος Εὐλαμπίδης ἔκαμε πόλλας παρατηρήσεις. Ὁ υἱὸς του ἦτο ἀκμὴ 19 ἐτῶν, δὲν εἶχε τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένην ἡλικίαν. Ἐπειτα δὲν εἶχεν ἄλλον, αὐτὸς ἀντεπροσώπευε τὴν οἰκογένειαν. Ἄ, ἦτο πολὺ σκληρὸν νὰ ὑπάγῃ καὶ ὁ Γιαννάκης νὰ σκοτωθῆ ὅπως ὁ πρῶτος, τυχὼν!... Ἄλλ' ἡ σύζυγός του διὰ τῆς εὐγλωττίας τῆς τὸν ἔπεισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσουν τὸ καλὸν παράδειγμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσουν τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον καὶ ὁ Θεὸς θὰ τοὺς ἠλόγει, θὰ τοὺς

« ΤΟΥ ΚΑΝΟΝ ΜΑΘΗΜΑ ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑΣ » (Σελ. 147)

έδοθη. . . Από της επομένης λοιπόν ο Γιαννάκης κατετάχθη εις τὸ σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ, τὸ ὅποιον ἐστάθμευε πλησίον τοῦ Σατιγιόν. Ἐπειδὴ ὁ θεὸς τοῦ τὸν εἶχεν ἐξασκήσῃ ἤδη εἰς τὰ στρατιωτικά, κατετάχθη ταχέως μεταξὺ τῶν γυμνασμένων. Ἐκεῖ εὔρε καὶ τοὺς τρεῖς μεγαλειτέρους υἱοὺς τοῦ κύριου Θωμά, οἱ ὅποιοι εἶχον καταταχθῆ εἰς τὸ ἴδιον σύνταγμα. Μόλις μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἠμπόρουν νὰ ἔλθῃ διὰ πρώτην φοράν καὶ ὡς στρατιώτης νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ οἰκογενειακὸν γεῦμα. Ὅταν ἀνεχώρησε πάλιν — τίς οἶδε διὰ πόσον καιρὸν καὶ διὰ ποίας περιπετειᾶς — ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱὸν της σχεδὸν ἀνευ δακρύων. Ἄλλ' ἅμα ἐφυγεν, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἔκλαυσεν ἀπαρηγόρητα. Ἐσκέφθη ὅτι τῇ εἶχεν εἰπῆ ἐκεῖνος διαρκοῦντες τοῦ γεύματος, καὶ ἐκάστη τῶν τρυφερῶν του λέξων, ὡς ρομφαία διεπέρα τὴν καρδίαν της. Ἐπειτα κατελήθη ὑπὸ εἰκόνων μεγαλουργικῶν τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ποδιώξῃ. Ἐβρίξεν ἰδοῦσα αὐτὸν ἐν στολῇ· οὕτως ἐδλεπε πλέον τυγκριμένον τὸν κίνδυνον, ὁ ὅποιος τὸν ἐπεριμένεν, ἐκεῖ ὅπου ὑπήγγαινε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα, νὰ τῇ προσφέρῃ ἴσως τὴν ζωὴν του. . . Ἡ γλυκεῖα τὸ φυσιογνωμία, ὡχρὰ ὡς ἐκ τῶν κόπων, τῇ ὑπενθύμισε τὸ πρόσωπον τῆς Μάρθας, ὅπως τὸ εἶδε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν περιβάλλετο τὸ κέπλον τῆς μοναχῆς.

Εἰς τὰς εἰκόνας τῶν μαχῶν, ὅταν ὁ ζωγράφος θέλει νὰ κινήσῃ τὸν θαυμασμόν μας, ζωγραφίζει νεαρὰς κεφαλὰς, ὁμοίας μὲ τὴν κεφαλὴν τοῦ Γιαννάκη, μειδιῶσας ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ τῶν τηλεβάλων καὶ τῆς λάμψεως τῆς πυρκαϊᾶς. Ἄλλ' ἐπίσης καιάτας νεαρὰς φυσιογνωμίας, ὡχρὰ καὶ ἀψύχους, παριστᾷ ὁ ζωγράφος, ὁσάκις θέλει νὰ κινήσῃ τὸν οἰκτὸν μας καὶ νὰ μας κάμῃ νὰ μισήσωμεν τὸν πόλεμον. Ὁ νεαρὸς στρατιώτης ἐπεσεν, ἐπληρώθη μείδιᾷ ὁμοῦ ἀκόμη, διότι ἡ τελευταία του σκέψις ἦτο δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸν περιμένουν ἐκεῖ—κάτω εἰς τὸ σπῆτι καὶ οἱ ὅποιοι δὲν θὰ τὸν ἐπανιδουν πλέον! . . . Πρὸ τῶν εἰκόνων τούτων, αἱ ὁποῖαι τῇ ἤρχοντο σωρηδόν, ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ἐφρίκτα ἐν τῇ σιγῇ τῆς κοιτοῦ. Ὁ νεαρὸς στρατιώτης τῶν εἰκόνων, τὰς ὁποίας εἶδεν ἄλλοτε, ἦτο ὁ Γιαννάκης της. Μετὰ καταπληκτικῆς καθαρότητος τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της κατακειμένον εἰς γωνίαν τινα τοῦ δάσους ἐγκαταλειμμένον, μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἄστρα, πέμποντα τὴν τελευταίαν του σκέψιν πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἡ ψυχὴ της ἐγένετο περίλυπος ἕως θανάτου. Μετὰ δυσκολίας πολλῆς μόλις συνῆλθε τὴν πρωΐαν καὶ ὅταν κατῆλθε νὰ προγευματίσῃ ἦτο μὲν ὡχρὰ, ἀλλ' ἤσυχος.

«Τὸ καλὸ παράδειγμα δὲν φέρει πάντοτε τοὺς

καρπούς του» εἶπεν ὁ κύριος Εὐλαμπίδης καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ σύζυγός του ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἠτένισε μετ' ἐκπληξέως. «Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον» ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, «ὅπου εἶδα ἕνα σωρὸν παλληκάρια νὰ κάθονται ἡσυχὰ ἐς τὴ δουλειὰ τους, χωρὶς καὶ νὰ συλλογίζονται ὅτι γίνεται πόλεμος, εἰς καιρὸν ὅπου τόσοι ἄλλοι νέοι ἐφυγαν μὲ τὸ σάκκο ἐς τὴν μάχην. . .

—Οἱ νέοι αὐτοὶ θὰ εἶνε στηρίγματα τῶν οἰκογενειῶν των. Τί ἔμπορὸν νὰ σου κάμουν;

—Ὁ Γιαννάκης μας ὁμοῦς ἐφυγε!» ἀπήντησεν ὁ κύριος Εὐλαμπίδης.

Ὁ συλλογισμὸς τοῦ ἦτο ἐγωιστικὸς, ἀλλ' ἡ κυρία Εὐλαμπίδου δὲν δυσηρεστήθη. Πολλὰς ἡμέρας τώρα ἐζήτηε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ μίαν πρότασιν εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ ἰδοῦ ὅτι σήμερον αὐτὸς ὁ ἴδιος τῇ ἔδιδε τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν.

«Δὲν εἰμπορεῖς ἀρὰ γε» τῇ εἶπε ἀνὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ πληρώνης εἰς τὰς οἰκογενεῖας των τὸν μισθὸν ἐκείνων, ποῦ θὰ ἐφυγαν γιὰ τὸν πόλεμον; Ὅ ἀ ἦτο ἀρὰ γε μεγάλη ἡ θυσία;

—Ναί, μεγάλη. . . πὰρὰ πολὺ μεγάλη.

—Δι' αὐτὸ λοιπὸν σοῦ τὴν ζητῶ καὶ ἐγὼ καὶ ἐπιμένω. Ἡ πατρίς ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ θυσίας. Σκέψου καὶ ἀποφάσαι!»

Ὁ κύριος Εὐλαμπίδης ἐσκέφθη πολλὴν ὥραν. Ἐπὶ τέλους ἔκραξε τὸν κύριον Πετράκον καὶ τῷ εἶπε νὰ συναθροίσῃ ἄλλους τοὺς ἐργάτας εἰς τὴν αὐλήν, διότι, μετὰ τὸ πρόγευμα, εἶχε κάτι νὰ τοὺς ἀνακαινώσῃ.

Ὅταν ὁ κύριος Εὐλαμπίδης ἀνῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, μεγάλη συγκίνησις ἐβάσιλευε μεταξὺ τῶν ἐργατῶν. Ὁ κ. Πετράκος δὲν ἐγνώριζε νὰ παντήσῃ τίποτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις των καὶ ὁ σκοπὸς τῆς συναθροίσεως τοῖς ἦτο καθολικὴν ἀγνωστος. Συνεζήτησαν λοιπὸν μετὰ θέρμης, ἀπαισία προματεύοντες, ὅταν προβάς εἰς τὸ μέσον ὁ κύριος Εὐλαμπίδης τοῖς εἶπε:

«Φίλοι μου, ἀκούσατε τί ἔχω νὰ σας εἶπω. Γνωρίζετε καλά ποῖα εἶνε ἡ κατάστασις τοῦ τόπου. Ἡ Γαλλία ἔχει χρεῖαν ἀπὸ ἀνδρας καὶ εἶνε καθήκον ἄλλων, ὅσοι ἠμποροῦν νὰ ὀκλοφορήσουν, νὰ τρέξουν νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πατρίδα. Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς εἶνε στηρίγματα οἰκογενειῶν. Τὸ ξεύρω. Ἐὰν δὲν φεύγου διὰ τὸν πόλεμον εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ κάμουν μόνον διότι λυποῦνται νὰ φήσουν τὰς οἰκογενεῖας των εἰς τὴν πτωχείαν καὶ εἰς τὴν ἀθλιότητα. Ἄλλὰ ἐγὼ πέρω ἐπάνω μου τὰς οἰκογενεῖας των καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου!»

Ἦκούσθη ψίθυρος ἐκδοκιμασίας.

«Αὐτὸ πού σας εἶπα,» ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Εὐλαμπίδης, «ἀποδέλπει οὐ μόνον ἐκείνους που

θὰ καταταχθῶν ὡς ἐθελονταί, ἀλλὰ καὶ τοὺς κληρωτοὺς καὶ τοὺς ἐφένδρους!»

—Ζήτω ὁ κύριος Εὐλαμπίδης!» ἀνέκραξαν οἱ ἐργάται.

—Ζήτω ἡ Γαλλία!» ἀνέκραξεν ὁ κύριος Εὐλαμπίδης.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἐπευσαν νὰ μιμηθοῦν ἄλλοι οἱ καταστηματαρχαί τοῦ Σατιγιόν. Ἐν τῷ μεταξύ

ἐπανῆλθεν ἡ Μαργαρίτα νὰ κατοικήσῃ μὲ τοὺς γονεῖς της, διότι ὁ κύριος Πίκος κατετάχθη εἰς τὸ σῶμα τοῦ βοηθητικοῦ μηχανικοῦ, συνοδευόμενος καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Ντιντῆ. Ὡς πρὸς τὴν Μάρθαν, ἡ τελευταία της ἐπιστολὴ ἐχρονολογεῖτο ἐκ Βανδώμης, ὅπου εἶχε μεταβῆ πρὸς περιβάλλον τῶν τραυματιῶν.

[Ἐπειτα συνέχεται] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ J. GIRARDIN

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΛΙΝΝΑΙΟΥ

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 135.]

—Εἶσαι τρελλός! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ σου εἶπα πολλάκις ὅτι ἡ ἀνότης αὐτῆ ἐνασχόλησις δὲν θὰ σ' ὠφελήσῃ εἰς τίποτε, θὰ ἐμποδίσῃ μάλιστα τὴν προαγωγὴν σου ἂν ἐπιμένῃς τόσῳ τὸ χειρότερον· γνωρίζεις τί σκοπεῖω νὰ σε κάμω καὶ δὲν θὰ ἀλλάξω γνώμην.

Ταύτας τὰς λέξεις εἰπὼν ἐσηκώθη καὶ ἤρχισε τὴν προσευχὴν του ἀπὸ κοινῶ μετὰ τῆς οἰκογενεῖας του, ὡς συνήθιζεν ἐκάστην ἑσπέραν ἔπειτα τὰ παιδιά, ἀφ' οὗ ἐχαίρεισαν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα των, ἀπεσύρθησαν ὅπως κατακλιθῶσιν. Ὁ μικρὸς Κάρολος ἐκοιμήτο εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον ὡς μόνον ἐπιπλὸν ἔχον μίαν κλίνην, μίαν καθέκταν καὶ μίαν τράπεζαν ἐκ ξύλου ἐλάτης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν τεθειμένα μερικὰ βιβλία καὶ τὰ προσφιλεῖ τετραδία τῆς βοτανικῆς συλλογῆς του. Εὐθύς ὡς ἐπεσεν εἰς τὴν κλίνην ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ σκέπτεται πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀκολουθήσῃ μὲν τὴν κλίσιν του, νὰ μὴ παρακούσῃ δὲ εἰς τὸν πατέρα του. Ἐν ᾧ δ' ἔκλαιε τοιοῦτοτρόπως, ἡ μητὴρ του εἰσῆλθε κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιόν του· ἐκάθισεν εἰς τὴν κλίνην του, τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην της, τὸν ἐπίλησε καὶ τὸν παρηγόρησε.

—Πῆς μου, παιδί μου, ἔλεγεν ἡ φιλόστοργος καὶ ἀγαθὴ μητὴρ λυπάσαι ποῦ δὲν θὰ πηγαίνης πλεῖα μέσα ἔστὰ χιόνια ἐς τὰς σχιμάδες τῶν βράχων γιὰ νὰ ξεπαραχώνης τὰ κρυμμένα λουλούδια;

—Ὡ μητέρα, ἂν ἤξευρες τί γὰρ ἔχω ὅταν εὐρίσκω ἕνα καινούργιο λουλούδι, καινούργιο βότανον καὶ μετρῶ τὰς ρίζες του, τοὺς καυλοὺς του, τὰ φύλλα του, τὰ πέταλά του τὴν ἀνοιξεν πρὸ πάντων εἶμαι εὐτυχής. Τὰ φυτὰ μού ἔμειλουν καὶ τα ἐνοῶ, σὲ βεβαίᾳ, μητέρα μου· τὸ

καθὲν ἔχει κάτι ἰδιαιτέρον καὶ διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα του, ὅπως τὸ πρόσωπον τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τὸ ἰδικόν μου διαφέρουν μὲ ὅλην τὴν ὁμοιότητά που ἔχουν.

—Ἄχ, παιδί μου, αὐτὰ που λέγεις μού φαίνονται σὰν ὄνερα, ἀνέκραξεν ἡ μητὴρ γελῶσα ἀλλὰ κατὰ βάθος συγκεκινημένη· εἰς αὐτὸ τὸ κρῖον ὁμοῦ, ποῦ τὸ χῶμα εἶνε τόσον σκληρὸν, πολὺ ὀλίγην εὐχαρίστησιν θὰ εὐρίσκησ' κοπιᾶς τόσον πολὺ καὶ εὐρίσκησ' τόσον ὀλίγα πράγματα!

—Ὡ, μητέρα, ἐρώτησε τὸν κουνιγόν, ἂν φεβῆται τὸ χιόνι ὅταν πίπτει ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του· ἐρώτησε τὸν ψαράν, ἂν τὸν ἐμποδίζου τὰ κομμάτια τοῦ πάγου που καταβάζει τὸ ρεῦμα. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος μόνον τί θὰ φέρουν τὸ βράδυ εἰς τὸ σπῆτι τῶν συλλογοῦνται· τί κόπο δὲν ἀξίζει νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς διὰ νὰ εὐρῆ αὐτὰ τὰ λουλούδια ποῦ μου χαμογέλουν ὅταν τα κυττάζω καὶ μ' ἀποκρίνονται ὅταν τα ἐρωτῶ. Κάθε ἡμέραν ἀνακαλύπτω νέα εἶδη! ὅποιος θέλει νὰ μ' ἀπαγορεύσῃ νὰ ζητῶ ἀνθη εἶνε σὰν νὰ θέλῃ νὰ μ' ἀπαγορεύσῃ νὰ τρώγω, εἶνε ὡσὰν νὰ μὴ ζῶ πλέον!

—Θὰ ζῆς καὶ θὰ τρώγῃς! ἀλλὰ θὰ τρώγῃς μίαν ὥραν ἀρχήτερα, ἀπήντησεν εὐθύμως ἡ μητὴρ, καὶ καθὲ πρωὶ ἐν ᾧ ὁ πατέρας κοιμάται σὺ θὰ πηγαίνης εἰς τὸ βουνόν, ἀλλὰ δὲν θὰ μένης περισσότερο ἀπὸ τὴν ὠρισμένην ὥραν, καὶ θὰ ἐπιστρέφῃς ἐγκαίρως διὰ νὰ μελετᾷς τὰ λατινικά σου.

—Ὡ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! ἀνέκραξε τὸ παιδίον ἐναγκαλισθὲν μετ' εὐγνωμοσύνης θερμῆς τὴν μητέρα του.

Ὁ μικρὸς Κάρολος ἀπεκοιμήθη εὐτυχής.

είδε δὲ ὠραῖον ὄνειρον· εἰς τὸν ὕπνον του εὐρέθη, εἰς ἀπέραντον κοιλάδα περικυκλωμένην ἀπὸ ὄρη, τὰ ὅποια ὑφούμενα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔφθανον μέχρι τοῦ οὐρανοῦ· ἐκάθητο πλησίον ὠραίας πηγῆς, τῆς ὁποίας τὸ διαυγὲς νερὸν ἐμουρούριζε διὰ μέσον παντοίων φυτῶν καὶ ἀνθέων· ὁ οὐρανὸς ἦτο αἰθέριος καὶ μόνον λευκὰ σύννεφα, χρυσαῖα εἰς τὰ ἄκρα, διέτρεχον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του τὸν γαλανὸν αἰθέρα. Ποτὲ δὲν εἶχεν ἔξη τοιοῦτον οὐρανὸν εἰς τὸ πτωχὸν ἐκείνο χωρίον τῆς Σουηδίας, ὅπου εἶχε γεννηθῆ καὶ ὅπθεν δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ. Ἐθαύμαζεν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ τὸν θαυμάσιον ἐκείνον οὐρανὸν, τὸν ὅποιον ἐφώτιζε τόσον μεγαλοπρεπῶς ὁ ἥλιος, καὶ τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην παιδιάδα, τὴν καταπράσινον καὶ ἀνθοστεφῆ.

Ἐβλεπεν ὅτι αὐτὸς ἐβάδιζεν εὐκίνητος καὶ εὐτυχῆς διὰ μέσου τῶν ἀτραπῶν· ἐφοβεῖτο μὴ ἐγγίσῃ ἐν φύλλον, ἓνα κυλῶν, καὶ ἐν τούτοις ἐπεθύμει τόσον πολὺ νὰ δρέψῃ ὅλα ἐκείνα τὰ ἄνθη διὰ νὰ τα μελετήσῃ! ἀνέπνεε γηθοσύνας τὸ ἄρωμα καὶ ἔμεινε ἐκστατικὸς ἐνώπιον τῆς καλλονῆς τοῦ χρώματος αὐτῶν καὶ τοῦ σχήματος.

— Ἄχ! ἐπιθύριζε, ποτέ, ποτέ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ συγκρατήσω εἰς τὴν μνήμην μου τόσα εἶδη, νὰ τα κατατάξω, νὰ τα δώσω ἐν ὄνομα!

Ἀποθεωαρρημένος δὲ ἐσταμάτησεν ἀκίνητος, καὶ ὕψωσε τὴν καρδίαν του πρὸς τὸν Θεόν:

— Θεέ μου, Θεέ μου! εἶπε, ἡ φύσις εἶνε πολὺ μεγάλη, πολὺ ὠραία, καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς καὶ τὴν καλλονὴν τῆς. Ὁ πατέρας μου ἔχει δίκαιον, Θεέ μου πρέπει νὰ σε λατρεύω, καὶ νὰ σε ὑπηρετῶ ὡς ταπεινὸς ἱερεὺς καὶ νὰ μὴ ζητῶ νὰ ἐννοήσω αὐτὸ τὸ ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα ποῦ λέγεται φύσις!

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ἔμεινε οὕτω ἀρκετὴν ὥραν βυθισμένον εἰς ἐκστασιν.

Ἀλλὰ φωναί, αἱ ὅποια ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἡ φωνὴ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὑψώθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν ἀνοικτῶν καλύκων ὡς καὶ ἐκ τῶν κλειστῶν ἀκόμη ἀνθέων. Αἱ φωναὶ ἐκείναι ἔλεγον:

— Ἐλα εἰς ἡμᾶς, εἴμεθα ἰδικά σου, σὲ ἀγαπῶμεν διότι μᾶς ἀγαπᾶς καὶ μᾶς ζητεῖς μὲ τόσαν προσοχὴν, διότι ἐνόησες ὅτι καὶ ἡμεῖς ζῶμεν καὶ αἰσθανόμεθα, ἡμεῖς, τὰ ὅποια τόσον

καιρὸν ἐνόμιζαν οἱ ἄνθρωποι ἀναίσθητα, κατὰλληλα μόνον νὰ τέρπωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς των. Κόπτε μᾶς ἀφόβως· ἐκάστη εἰς μᾶς τὴν ὅποιαν σχίζεις θὰ σε βοηθήσῃ ν' ἀνακαλύψῃς τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς μας, τὰ ὅποια κανεὶς δὲν ὑπόπτεισε. Παρατήρησέ μας, ἐξετάσέ μας, ἐμβάθυνε εἰς τοὺς νόμους οἱ ὅποιοι μᾶς διέπουν· μάθε πῶς γεννώμεθα καὶ πῶς ἀποθνήσκομεν.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη δὲν ἐξήρχετο μόνον ἐκ τῶν μεγάλων καὶ μεγαλοπρεπῶν ἀνθέων τῶν τροπικῶν, οὐδὲ ἐκ τῶν ἀνθέων τῶν κήπων· ὅλα τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν, τὰ λευκάνθεμα, τὰ ἰα, ὁ θύμος, ὅλα ὅσα φύονται ἐπὶ τῶν βράχων ἢ παρὰ τὴν ὄχθη τῶν ποταμῶν ὅλα, ὅλα συνήρουν τὴν φωνὴν των· ἕκαστον δὲ φυτὸν, ἕκαστος κυλῶς, ἐκάστη κάλυξ εἶχεν ἰδίαν φωνήν, ὅλοι δὲ ἐκείνοι οἱ τόνοι ἀπετέλουν μελωδικὴν ἁρμονίαν, ἣτις ἐβύθιζεν εἰς ἀληθῆ μαγίαν τὸν μικρὸν Κάρολον.

— ὦ, ναί, ἀπάντα εἰς τοὺς μυστηριώδεις ἐκείνους λόγους, τοὺς ὁποίους μόνος αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ· σὰς ἀγαπῶ καὶ θὰ ἀποκαλύψω εἰς τὸν κόσμον τὴν χάριν καὶ τὴν μεγαλοπρεπείαν σας.

Καὶ ἔκυψε πρὸς τὰ πλησιέστερα ἄνθη, διὰ νὰ τα κόψῃ· ἀλλὰ διὰ μίαν περίεξ αὐτοῦ συνέβη τι ἀπροσδόκητον· ὅλα τὰ ἄνθη ἐφάνησαν ὅτι ἐκινουῦντο καὶ ὅτι ἐξερριζοῦντο μόνον των· ἐπλησίασαν εἰς τὸ παιδίον, τὸ περιεκύκλωσαν, ἐσχημάτισαν εὐδὴν κύκλον περὶ αὐτό, ἀνέβησαν μέχρι τῆς καρδίας του, μέχρι τῶν βραχιόνων του, ἔπειτα μέχρι τῆς κεφαλῆς του ὅπου συμπεριπλέχθησαν εἰς θαυμάσιον στέφανον. Τὸ μέτωπον τοῦ παιδίου ἠκτινοβόλει ὑπὸ τὸ ἔμβλημα ἐκείνο τοῦ ἐνδόξου μέλλοντος, καὶ ἐγένετο ὀλονὲν μεγαλεῖτερον ὑπὸ τοὺς ἐναγκαλισμοὺς τῶν ἀγαπητῶν ἐκείνων ἀνθέων.

Αἰφνης ἠσθάνθη γλυκεῖαν ἀναπνοὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του· ἐν γλυκῷ φίλημα ἐθώπευσεν αὐτήν, καὶ τὸ παιδίον ἠσθάνθη ἄρρητον εὐτυχίαν· τόσῳ δὲ μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του ὥστε ἀφουρνίσθη. Καὶ εἶδε τὴν μητέρα του, ὄρθην πλησίον του, εἰς τὸ φῶς τῆς αὐγῆς. Τὸ φίλημα ἐκείνο ἦτο τῆς μητρὸς του, τῆς μητρὸς του ἣτις μόνη ἐνόει τὴν ψυχὴν του!

[Ἐπταὶ συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τῆς Κ^α Λουίζης Κολῆ]

Η ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἦρχισε νὰ βραδυάζῃ. Τὰ παιδιά τοῦ καπετὰν Σταθή, ὁ Κωνσταντῆς, ἡ Σοφία καὶ τὸ Λενάκι εἶνε εἰς τὴν ἀκρογιαλιά· ἡ Σοφία καὶ τὸ Λενάκι κάθηνται μέσα εἰς τὴν βάρκαν τοῦ πατρὸς των, ὁ Κωνσταντῆς, ποῦ ἔχει τὸ πανταλόνι του ἀνασκουμπωμένο διότι ἐμάζευε καθουράκια, εἶνε ἀπ' ἔξω.

Εἰς τὸν λιμένα εἶνε ἀρκετὰ πλοῖα ἀραγμένα· τὰ παιδιά ὅμως δὲν ἔχουν εἰς αὐτὰ τὴν προσοχὴν των· κάτι ἄλλο παρατηροῦν μὲ προσοχὴν· τὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου.

Ὁ δίσκος τοῦ μεγαλοπρεπῆς, κατακόκκινος καταβαίνει σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀντικρυνοῦ βουνοῦ. Ἡ θάλασσα γίνετα κατακόκκινη ἀπὸ τὸ κόκκινον φῶς τοῦ ἡλίου, τὰ παιδιά πρῶτην φοράν εἶδαν τὸ ὠραῖον, τὸ μαγευτικὸν ἐκεῖνο θέαμα.

Ὁ ἥλιος καταβαίνει ἀκόμη ὀλίγον ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα εἶνε σύννεφα, τὰ ὅποια εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου λαμβάνουν εἰδῶν εἰδῶν σχήματα· ἓνα ἐκεῖ ὁμοιάζει μὲ νησί εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, ἐν ἄλλο ὁμοιάζει μὲ χοῖρον, ἐν ἄλλο, μεγάλον, ὁμοιάζει μὲ λέοντα, μὲ φοβερὸν λέοντα· τίποτε δὲν του λείπει· ἡ μακρὰ χαιτή του· ἡ μεγάλη καὶ ἀνδρειωμένη οὐρά του, ἡ κεφαλὴ του καὶ τὰ πόδια του· θαρρεῖς πῶς θὰ μουγκρίσῃ. Τὸ Λενάκι ἐφοβήθη καὶ ἐστρυμώχθη καλλίτερα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Σοφίας.

Ὁ ἥλιος καταβαίνει ἀκόμη τὸ νησί, ὁ χοῖρος καὶ ὁ φοβερός λέων ἐξαφανίζονται· ἡ κατακόκκινη σφαῖρα ἐγγίστησεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ.

Ἐβράδυασεν ἡ θάλασσα, τὰ βουνα, ἡσυχάζουν· ὅλη ἡ φύσις ἡσυχάζει· τὰ παιδιά παρατηροῦν ἀκόμη ἐμπρός των· κάτι αἰσθάνονται μέσα εἰς τὴν καρδιά των, ποῦ δὲν ἠξεύριον καὶ αὐτὰ καλὰ καλὰ τί εἶνε. Εἶνε ἐν αἰσθημα ὡσάν ἐκεῖνο ποῦ κάμνει τὰ πουλάκια νὰ κελαηδοῦν, εἶνε ἓνα τραγοῦδι τῆς καρδίας πρὸς τὸν Πλάστην, ποῦ λέγει:

— Θεέ, τί εὐμορφο ποῦ ἔκαμες τὸν κόσμον!

ΕΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑΝ!

— Είδες την νέαν διδασκάλισσαν; ηρώτησεν ἡ Εὐφροσύνη τὸν ἀδελφόν της.

— Ὅχι ἀκόμη· ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ ὄρεξιν νὰ την ἴδω, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ μὲ ἀπότομον τόνον φωνῆς.

— Σεύρεις, αὐτὴ δὲν εἶνε σὺν τὴν ἄλλην· δὲν εἶνε ἠλικιωμένη, καὶ δὲν φορεῖ ματογυῶλια. Εἶνε νέα· μόλις πέρυσιν ἐβγήκε ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον, καὶ ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

— Αἶ, καὶ τί με νοιάζει;

— Ἐχει ξανθὰ μαλλιά, δὲν εἶνε καθόλου πρόστυχη, φέρεται μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

— Τί νὰ τα κάμω δὲν αὐτὰ; μήπως δὲν θὰ μὰς βάλῃ καὶ αὐτὴ νὰ μανθάνομεν γραμματικὴ καὶ ἀριθμητικὴ; Ὅλες τὸ ἴδιο εἶνε. Σεύρεις, Φρόσω; μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα.

— Τί πράγμα;

— Ἐρχεσαι νὰ κάμωμεν ἀπεργίαν;

— Καὶ πρῶτα, πρῶτα τί θὰ εἴπῃ ἀπεργία;

— Νά, ὁ πατέρας ἀνεγίνωσκε προχθὲς εἰς τὴν ἐφημερίδα ὅτι οἱ ἀμαξηλάται τοῦ τροχιοδρόμου τῶν Παρισίων ἔκαμαν ἀπεργίαν.

— Δηλαδή;

— Ἐπαυσαν νὰ ἐργάζονται· ἐγὼ ἂν ἤμην ἀμαξηλάτης τοῦ τροχιοδρόμου, δὲν θὰ ἔκαμνα ποτὲ ἀπεργίαν, διότι μ' ἀρέσει νὰ στέκωμαι ἔμπρὸς εἰς τὴν ἀμαξα τοῦ τροχιοδρόμου καὶ νὰ κτυπῶ τὰ ἄλογα· ἀλλὰ νὰ μανθάνω μαθήματα...

— Ἡ ἰδέα σου μ' ἀρέσει! εἶπεν ἡ Εὐφροσύνη, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἤστραφεν ἀπὸ κίφνιδιαν χαρὰν ἄς κάμωμεν λοιπὸν ἀπεργίαν.

Ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος ἔφθασεν· ἡ νέα διδασκάλισσα, ἣτις ὀνομάζεται Ἐλένη, περιμένει τοὺς μαθητὰς της εἰς τὸ σπουδαστήριον. Ἐρχεται πράγματι ἐξ Ἀθηνῶν τὸ πρόσωπόν της τὸ νεανικόν, τὸ ὁποῖον περιβάλλει μὲ τὸσσην χάριν ἡ ξανθὴ κόμη της, τὸ πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον ἐκ φύσεως εἶνε εὐθυμον, καλύπτει σύννεφον λύπης. Ἡ δυστυχὴς Ἐλένη ἀφῆκε τὴν μητέρα της καὶ δύο μικρὰς ἀδελφὰς καὶ ἦλθεν εἰς Μάντζεστερ. Ἀφ' οὗ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς των κατεστράφη ἡ περιουσία των ἐξενητέθη, ἔφυγε τὸσσην μακρὰν ἀπὸ τὴν μητρικὴν στέγην διὰ νὰ ἐργασθῇ, διὰ νὰ συντηρήσῃ

τ' ἀγαπητὰ της ὄντα. Ἐχει μεγάλην διάθεσιν νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὰ παιδιά, ἔχει ἀπόφασιν νὰ εἶνε πάντοτε καλὴ καὶ γλυκεία, ποτὲ νὰ μὴ τοῖς εἴπῃ πικρὸν λόγον.

Τὰ παιδιά ἦλθον συνοδευόμενα ὑπὸ τῆς μάμης των.

— Σὰς προειδοποιῶ, κυρία, εἶπεν αὐτὴ ἅμα εἰσελθοῦσα, ὅτι τὰ παιδιά ταῦτα εἶνε πολὺ ἐξυπνά, ἀλλὰ συγχρόνως εἶνε καὶ πολὺ ἀδύνατα, δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ εἰσθε πολὺ ἀπειρητικῆ.

— Ἐξυπνά; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἐλένη, ἐξετάζουσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν σκυθρωπὴν μορφήν τῆς Εὐφροσύνης καὶ τὸ ἐκφράζον ἐπιμονὴν πρόσωπον τοῦ Ἐκτορος· δὲν μοῦ κάμνουν αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἀδύνατα; μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἐναντίον εἶνε ἀληθές.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα κυρία· πρὶν ἔλθετε εἶχαν μίαν ἄλλην κυρίαν, ἡ ὁποία ἐφόρωνε τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά μὲ ῥήματα, καὶ ἕνα σωρὸν ἄλλα πράγματα.

— Ἐν τούτοις;... προσεπάθησε νὰ εἴπῃ ἡ Ἐλένη.

Ἡ νέα διδασκάλισσα δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν της, ἀλλ' ἐνόησεν ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τῶσσην εὐκόλον ὅσον ἐνόμιζεν.

Ἦνοιξεν ἐν βιβλίον· τὸ βιβλίον εἶνε εὐάρεστον καὶ ἐνδιαφέρον· εἰς τόμος τῆς «Διακρίσεως»· ἠθέλησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον των.

— Ἀνάγνωσε, καλὴ μου Εὐφροσύνη, εἶπεν ἡ «κυρία» εἰς τὴν κόρην. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Ἐκτωρ θὰ γράψῃ μίαν τελείδα.

Ἡ Εὐφροσύνη ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ χωρὶς ὄρεξιν, ψελλίζουσα οἰκτρά· ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ ἔχει σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ κάμῃ ἀπεργίαν. Ἀντὶ νὰ λάβῃ τὸ τετραδίον του, ἔλαβεν ἐν τεμύχιον κλωστής τὸ ὁποῖον εὕρισκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐσχημάτισε μὲ αὐτὸ ἕνα «πριόνι.»

— Παιδί μου, εἶπεν ἡ Ἐλένη, δὲν με ἤκουσες;

— Ἐγὼ ἀκούω καλά, ἀπεκρίθη τραχέως ὁ Ἐκτωρ.

— Τότε λοιπὸν κάμε ὅ,τι σοῦ εἶπα.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ κινῆ τοὺς δακτύλους ὡς νὰ πριονίζει μὲ τὸ «πριόνι» του.

Ἡ Ἐλένη ἔστρεψε καὶ εἶδε τὴν μάμην μὲ ἐκφράσιν βαθείας λύπης.

— Δὲν ἔχει διαθέσιν νὰ ἐργασθῇ σήμερα, εἶπεν αὐτὴ.

— Πραγματικῶς, προσεῖπεν ὁ Ἐκτωρ, ἐκάμαμεν ἀπεργίαν.

— Ἀπεργίαν, ἐπανέλαβεν ἡ μάμη, γυλῶσα ἠχηρῶς. Ἀπεργίαν! Τι ἐξυπνά παιδιά, Θεέ μου!

— Ναί, ἐκάμαμεν ἀπεργίαν· ἡ Εὐφροσύνη καὶ ἐγὼ ἀπαραισίσταμεν νὰ μὴ ἐργασθῶμεν.

Ἡ Εὐφροσύνη εἶχε μὲν εὐρὴ ὠραίαν τὴν ἰδέαν ὅταν κατ' ἀρχὰς τὴν ἐπρότεινεν εἰς αὐτὴν ὁ ἀδελφός της, τῶρα ὅμως ἐντρέπεται νὰ δεῖξῃ εὐθύς ἀμέσως εἰς τὴν «κυρίαν Ἐλένην» ὅτι εἶνε ὀκνηρὰ καὶ κακοαναθρεμμένη κόρη· ἀλλ' ὑπεσέθη νὰ κάμῃ ὅ,τι καὶ ὁ ἀδελφός της ἐστήριξε· λοιπὸν τοὺς δύο ἀγκῶνας της ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔπαυσε τὴν ἀνάγνωσίν της.

Αἰφνης ἡ θύρα τοῦ σπουδαστηρίου ἀνοίγεται καὶ ἐμβαίνει ὁ κ. Παντολέον, υἱὸς τῆς γραίας μάμης καὶ πατὴρ τῶν δύο παιδιῶν. Ὁ κύριος Παντολέον εἶνε πλουσιώτατος ἔμπορος, συχὰ

ταξειδεύων διὰ τὰς ὑποθέσεις του· καὶ τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐβράδυνεν ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν ἀναχωρήσιν του.

Ἡ γραῖα μήτηρ τῶ διηγῆται μειδιῶσα καὶ κατευχαριστημένη τὴν ἐξυπνάδα τῶν παιδιῶν.

— Ὅλοι λοιπὸν σήμερα ἔκαμαν ἀπεργίαν; εἶπε καὶ ὁ μάγειρος καὶ οἱ βοηθοὶ του καὶ αὐτοὶ ἀπεργίαν ἐκῆρυξαν ὅπως πρὸ ὀλίγου ἔμαθα.

Ὅλοι τῶν λοιπῶν θὰ μείνουν εἰς τὸ σπίτι χωρὶς νὰ κάμουν τίποτε. Σεῖς, μητέρα μου, ἡ γυναῖκα μου τὴν ὁποίαν θὰ φωνάξω τώρα, σεῖς δεσποινίς Ἐλένη, καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ γυμνασθῶμεν.

Ἄν ὁ μάγειρος καὶ οἱ βοηθοὶ του ἔκαμαν πραγματικῶς ἀπεργίαν, δὲν δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω· ἴσως ἐπρόκειτο ὅλοι νὰ προπέμψουν τὸν ἀναχωροῦντα πατέρα καὶ ἐμελλον νὰ φάγουν ὅλοι εἰς τὸν σταθμὸν· ἤξεύρω ὅμως θετικῶτατα ὅτι τὸ πρῶγευμα τῆς Εὐφροσύνης καὶ τοῦ Ἐκτορος ἔκαμαν ἀπεργίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΤΕΡΟΤΕΧΝΙΑ ΕΝ ΜΕΞΙΚΩ

Ἄν θαυμάζωμεν τὰ ὠραία πράγματα, τὰ ὁποῖα στολιζοῦν τὰς αἰθούσας τῶν οἰκιῶν ἢ εἶνε ἐκτεθειμένα εἰς τὰς προθήκας τῶν καταστημάτων, ἴσως σκεπτόμεθα ἐνίοτε ὅτι οἱ σημερινοὶ τεχνίται εἶνε ἐπιτηδειότεροι ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των, οἱ ὁποῖοι ἔζων ἄλλοτε.

Τοῦτο ὅμως μόνον ὅσον ἀφορᾷ μερικὸς κλάδους τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς βιομηχανίας· εἶνε ἀληθές· εἰς πολλὰ πράγματα οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἄλλοτε ἐπιτηδειότεροι ἢ τῶρα. Τοῦτο εἶνε ἀληθές ὅχι μόνον διὰ τὴν Εὐρώπην ἐν γένει ἀλλ' ἀκόμη καὶ διὰ τὴν Ἀμερικὴν.

Ὅτε τὴν δεκάτην ἕκτην ἑκατονταετηρίδα ἔφθασαν εἰς Μεξικὸν οἱ Ἴσπανοί, ὁ λαὸς τὸν ὁποῖον εὐρον ἐκεῖ καὶ ὑπέταξαν ἦτο ἐπιτηδειώτατος εἰς τὴν κατασκευὴν μεταλλίων ἢ ἄλλων σκευῶν. Κατεσκεύαζαν καλλιτεχνικώτατα ἀπὸ ἄπτην γῆν, ἀπὸ ἀργυρον ἢ ἀπὸ χρυσοῦν βατράχους, πτηνὰ, σαύρας, ὄφεις, ἀλάπεκας, λύκους, κύνες καὶ ἄλλα ζῶα. Πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν

εἰτίμων οἱ Μεξικανοὶ ὡς θεοῦ. Οὐδεὶς Ἴσπανὸς χρυσοχόος, κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμολογίαν τῶν νικητῶν, ἦτο εἰς θέσιν νὰ συγκριθῇ πρὸς τοὺς Ἀτλῆκους.

Ἄλλ' ἐτι περισσότερον τῶν ἐκ μετάλλου καλλιτεχνημάτων ἐκείνων θαύμαζον οἱ Εὐρωπαῖοι τὰ θαυμάσια κομφοτεχνήματα ὅσα κατεσκεύαζον οἱ Μεξικανοὶ ἐκ πτερῶν. Ὡς καὶ οἱ γέροντες Ἴσπανοὶ στρατιῶται, οἱ τραχεῖς καὶ σκληραγωγημένοι πολεμισταί, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ ὠραία ἔργα τῆς τέχνης κάμνουν συνήθως ὀλίγην ἐντύπωσιν, ὡς καὶ αὐτοὶ ὅτε ἐπίστρεφον οἴκαδε ὀμίλουν μὲ θαυμασμὸν περὶ τῶν ἔργων τῶν Μεξικανῶν καὶ ἔφερον μαζί των εἰς τοὺς οἰκίους των τοιαῦτα κομφοτεχνήματα.

Ἄλλὰ μετὰ τῆς ἐλευθερίας ἀπώλεσαν οἱ κάτοικοι τοῦ Μεξικῶ καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά των πρὸς κατασκευὴν καλλιτεχνικῶν ἔργων. Ἀνηλεῶς καταπιεζόμενοι ὑπὸ τῶν κατακτητῶν Ἴσπα-

ων εκαλλιέργουν ως σκλάβοι την γην.

Η γλυφή και καλλιτεχνική κατεργασία των πολυτιμών λίθων, του χρυσού και αργύρου δεν μετεβιβάζετο πλέον από πατρός εις υιόν, άλλ' η τέχνη είχε τελειώς λησμονηθῆ. Μόνον την καλλιτεχνικὴν κατεργασίαν τῶν πτερῶν διεφύλαξαν μέχρι τοῦδε. Καὶ ταύτην δὲ ἐξασκοῦσι κρυφίως καὶ εἰς οὐδένα ξένον ἐπιτρέπουσι νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν των.

Εἰς περιηγητῆς, ὅστις πρὸ τινῶν ἐτῶν εὐρίσκειτο ἐν Μεξικῷ, ἰθαύμαζε τὰ χάρτινα φύλλα τὰ ὁποῖα οἱ ἰθαγενεῖς μὲ τόσην τέχνην καὶ χάριν κοσμοῦσι διὰ πτερῶν. Ἦθελε νὰ πληροφορηθῆ πῶς γίνεται ἡ ἐργασία ἐκείνη, εἰς δὲ φίλος του ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν καλύβην ἐνὸς καλλιτέχνου τῶν πτερῶν.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον εὖρον αὐτὸν ἐργαζόμενον ἐκάθητο δὲ ἐπὶ μαλλίνου καλύμματος ἐξηπλωμένου ἐπὶ τοῦ χωματινοῦ δαπέδου τῆς πτωχικῆς του κατοικίας.

Τὸ φῶς εἰσῆρχετο καὶ ἐφώτιζεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας. Ὁ πτεροτέχνης ἐκείνος ἦτο ἰθαγενῆς καὶ εἶχε πολὺ μελαχροινὸν τὸ δέρμα καὶ μαύρην κόμην. Πέριξ αὐτοῦ εὐρίσκοντο μικρὰ καὶ μεγάλα ἀγγεῖα μὲ χρώματα, καὶ διάφορα ἔργα ἡμιτελῆ ἢ τελειωμένα.

Ταῦτα ἐπώλησε λίαν προθύμως εἰς τὸν περιηγητὴν, ὅτε ὁμοῦς οὗτος τῷ προσέφερε σημαντικὸν ποσὸν διὰ νὰ τῷ δείξῃ πῶς ἐκτελεῖ τὸ

ἔργον, πῶς ἀναμιγνύει τὰ χρώματα καὶ πῶς προσαρμόζει καὶ συνδυάζει τὰ πτερὰ ὅστε τὰ πτηνὰ νὰ φαίνωνται ὡς νὰ ἦσαν ζωντανὰ καὶ ἔτοιμα νὰ πετάξουν, τότε ὁ ἐργάτης τῶν πτερῶν ἔσσειε τὴν κεφαλὴν του.

Περὶ τῆς τέχνης του δὲν ἤθελε λέξεν νὰ ἐκστομίση, οὐδὲ ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῆ πρὸ τοῦ ξένου, ἐκ φόβου μήπως οὗτος μαντεύσῃ τὸ μυστικόν.

Δεπτομέρειαί λοιπὸν τῆς τέχνης ταύτης δὲν μας εἶνε γνωσταί, γενικὰ τινὰ ὁμοῦς περὶ αὐτῆς γνωρίζομεν.

Καὶ πρῶτον σχεδιάζει ὁ τεχνίτης ἐπὶ τεμαχίου χάρτου τὸ πτηνόν, ἔπειτα εἰς τὸ σχεδιάσμα ἐκείνο τίθεται κηρὸς καὶ ἔπειτα ἀρχίζει ἡ προσαρμογὴ τῶν πτερῶν. Τὸ ἔργον προχωρεῖ πολὺ βραδέως. Οἱ ὀφθαλμοὶ κατασκευάζονται μὲ λεπτοτάτας χάνδρας, οἱ δὲ πόδες καὶ τὸ ῥάμφος ζωγραφίζονται πιστότατα ὡς νὰ εἶνε ἀληθινὰ. Ἀφ' οὗ κατασκευασθῆ τὸ πτηνόν — εἶνε δὲ ἡ κεφαλὴ, ἐξ αἰτίας τῶν λεπτοτάτων αὐτῆς μερῶν, τὸ δυσκολώτερον μέρος — τότε ζωγραφίζεται εἰς κλάδος, μία πέτρα, μία φυλακὴ ἢ ἄλλο τι πλησίον αὐτοῦ καὶ τὸ καλλιτεχνικώτατα διακοσμηθὲν φύλλον χάρτου μεταβαίνει εἰς τὰς χεῖρας τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα πωλοῦσι συνήθως εἰς τοὺς δρόμους τὰ τοιαῦτα ἔργα.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Αἱ μικραὶ σταγόνες, αἱ ὁποῖαι πίπτουν μία μία ἀπὸ τὸν οὐρανόν, γεμίζουν ἐν τέλει τὰ ποτάμια καὶ σχηματίζουν τὴν ἀπέραντον θάλασσαν.

Τὰ μικρὰ πράσινα φύλλα, τὰ ὁποῖα ἐφύτρωσαν πρώτην φοράν ἡμέραν τινὰ τῆς ἀνοιξίως, σκεπάζουν ἐν τέλει τὰ μεγάλα δένδρα καὶ σχηματίζουν τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δασῶν.

Οἱ μικροὶ κόκκοι τοῦ σίτου τριβόμενοι ἀπὸ τὴν μύλοπετραν σχηματίζουν ἐν τέλει μεγάλους σάκκους λευκοῦ ἀλεύρου.

Τὰ μικρὰ δευτερόλεπτα παρερχόμενα τὸ ἐν

κατόπιν τοῦ ἄλλου σχηματίζουν ἐν τέλει τὸν βίον ἐνὸς ἀνθρώπου.

Αἱ μικραὶ γνώσεις, αἵτινες ἀπεκτήθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μεταβάλλουν τὸν ἀμαθῆ εἰς σοφόν.

Τὰ μικρὰ σφάλματα συχνὰ ἐπαναλαμβανόμενα μεταβάλλονται εἰς κακὰς ἐξεις καὶ μας κάμνουν μισητοὺς καὶ ἀξίους περιφρονησεως.

Ἄλλ' ἐπίσης καὶ αἱ μικραὶ καλαὶ πράξεις, αἱ μικραὶ γλυκαῖαι λέξεις συχνὰ ἐπαναλαμβανόμεναι σχηματίζουν ἐν τέλει τὸν καλὸν χαρακτήρα, τὸν χαρακτήρα ὅστις ἐλκύει τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην.

Ο ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Βεβαίως εἶνε μεγάλη τιμὴ νὰ δώσωμεν εἰς τὸ ζῶον αὐτὸ τὸ ὄνομα λέων. Πρὸς τὸν κυρίως λέοντα, ὅστις κατοικεῖ τὴν Ἀφρικὴν, δὲν ὁμοιάζει ὁ ἀμερικανικὸς λέων οὔτε κατὰ τὸ μέγα καὶ ἐπιβλητικὸν ἀνάστημα, οὔτε κατὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς βᾶδισμα, οὔτε κατὰ τὴν ἰσχυρὰν κεφαλὴν, οὔτε κατὰ τὸν φοβερὸν βρυχηθμόν, οὔτε κατὰ τὴν θαυμασίαν χαιτήν, ἥτις καλύπτει ἐκείνον ἐν εἶδει βασιλικῆς πορφύρας.

Ὁ ἀμερικανικὸς λέων εἶνε κούγκαρ, ἢ ὅπως ὀνομάζουν αὐτὸν εἰς τὸ Περού, πούμα.

Ἡ μόνη του ὁμοιότης πρὸς τὸν λέοντα συνίσταται εἰς τὸ χρώμα τοῦ τριχώματός του, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ῥαβδωτὸν ἢ στικτὸν ὅπως τὸ τῆς τίγρους, τοῦ πάνθηρος, τῆς λεοπαρδαλέως καὶ ἄλλων ζῴων τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καθαρῶς πυρρῷ χρώματος ὅπως τὸ τοῦ λέοντος.

Δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι πράγματι θὰ ἐπεθύμουν νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἔρημον, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν βασιλέα τῶν ζῴων, καὶ ἂν ἀκόμη οὗτος πρὸ μικροῦ ἀκριβῶς ἔχη σηκωθῆ ἀπὸ τὴν τράπεζαν. Τί νὰ σας εἶπω; ὅσα καὶ ἂν λέγουν μερικοὶ περιηγηταί, ὅτινες ἀγαθῆ τῆ καρδίας διίσχυρίζονται ὅτι ὁ λέων ὅταν

εἶνε χορτάτος εἶνε ἥσυχος καὶ δὲν ἐπιπίπτει κατὰ τῶν διερχομένων πλησίον του, θεωρῶ ἤκιστα εὐχάριστον τοιαύτην συνάντησιν.

Καὶ ἐν τούτοις προτιμότερα πάλιν εἶνε ἡ συνάντησις μὲ ἓνα λέοντα παρὰ μὲ ἓνα κούγκαρ.

Ὁ λέων δὲν ἀναρριχᾶται, καὶ δὲν διατρέχει τις τὸν κίνδυνον νὰ δεχθῆ αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνὸς κλάδου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀξιόλογα δύναται νὰ πράξῃ ὁ κούγκαρ, ὁ ὁποῖος ὡς τὰ ἄλλα ζῶα τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῶν δένδρων ὡς γάτα.

Συχνὰ, εἶνε ἀληθές, ὁ κούγκαρ δὲν ἔχει ἀρκετὴν δύναμιν διὰ νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐρημό-

νει ἰδίως ἀγέλας καὶ ποιμνία· ἂν ἐν τούτοις ἐν παιδίον κάμη περιπατοῦν εἰς μέγα τι δάσος τῆς Ἀμερικῆς, ποῖος ἠξέυρει τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ.

Ὅπως δῆποτε εἰς τοὺς φίλους μου τοὺς ἀγαπῶντας τὰς περιπετειᾶς εὐχομαι ν' ἀναγινώσκωσι μόνον αὐτὰς καθήμενοι ἀναπαυτικῶς εἰς τὸν καναπέ των, χωρὶς νὰ διατρέξωσιν οἱ ἴδιοι τοὺς κινδύνους των καὶ χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσι ποῖαν ἐντύπωσιν προξενεῖ ὄνυξ καὶ δούς λέοντος ἢ τίγρειος ἐμπηγόμενος εἰς τὰς σάρκας των.

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Ὁ Λακωνικὸς λόγος δὲν ἔχει ἐξώφλοιον ἀλλὰ μόνον οὐσίαν. Ὅταν ὁ Φίλιππος ἔγραψε πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους: «Ἐὰν εἰσβάλω εἰς τὴν Λακωνικὴν, θὰ σας καταστρέψω», ἐκείνοι ἀπεκρίθησαν: «Αἶκα» (δηλαδὴ εἰς).

Κατὰ τὸν Πλούταρχον οὐδὲν τῶν ἡμετέρων ὀργάνων ἢ φύσις ἔχει τόσον καλῶς ὀχυρῶσιν ὅσον τὴν γλῶσσαν, θέσασα πρὸ αὐτῆς τοὺς ὀδόντας. Τὰ ἀχαλίωτα στόματα ἐπιφέρουσι δυστυχίαν.

ΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΝ ΜΟΥ ΦΟΡΕΜΑ

[Μονόλογος πρὸς ἀπαγγελλίαν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς]

Σοφία

Ἄς γελοῦν ἔσον θέλου, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ συμφωνήσω μαζί των. Τὸ φορέμα ποῦ προτιμῶ ἐγὼ εἶνε τὸ καθημερινό μου. — Μ' αὐτὸ δὲν στενοχωροῦμαι καθόλου· δὲν με σφίγγει πουθενά· αἱ κινήσεις μου εἶνε ἐλεύθεροι· εἶμαι μιὰ χαρά. — Ὅταν ὅμως φορῶ τὸ καινούργιο μου φορέμα, εἰς τὰς ἐορτάς, διὰ νὰ πάγω κάπου, τότε ἀρχίζουν τὰ βόρανα. Ἄν σηκώσω ὑψηλὰ τὸ χέρι μου, τρίζει κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην, ἂν σηκώσω τὸ κεφάλι μου, ἢ γιὰ κάπως τσουγκρανάει τὸν λαιμόν μου.

Πρέπει νὰ περιπατῶ τεντωμένη καὶ ἀλύγιστη σωστὴ καταδίκη! . . . μου χαλᾷ ἡ διάθεσις μου, καὶ ἔπειτα λέγουν ὅτι εἶμαι γρυνιάρικα καὶ κακὴ. Πόσες φορές ἐγένετο αἰτία αὐτὸ τὸ φορέμα νὰ με μαλώσουν!

Μὲ τὸ καλόν μου φορέμα ἡ μικρότερη ἀπροσεξία γίνεται μεγάλο δυστύχημα· χαλᾷ τόσο εὐκολα αὐτὸ τὸ φορέμα! μὲ τὸ τίποτε τσαλακόνεται· εἶνε τόσο κολλημένο ἐπάνω μου, ποῦ ξεσχιζέται ἔτσι, γιὰ διασκέδασι· κάθε σταλαγματιὰ νεροῦ γίνεται κηλὶς ἐπάνω του.

Κάθε ὥρα καὶ στιγμή πρέπει νάχω ἔς αὐτὸ τὸν νουν μου δὲν ἔμπορῶ νὰ εὐρῶ ἡσυχία μαζί του· μόνον ὅταν εἶνε μέσα ἔς τὸ ἀρμάρι ἡσυχάζω ἐπὶ τέλους.

Πόσον ἀλλοιώτικο εἶνε τὸ καιμένο μου, τὸ καλὸ μου καθημερινὸ φορέμα! Αὐτὸ δὲν με βάζει εἰς καμμίαν ἀνησυχίαν· δὲν γίνεται αὐτὸ αἰτία νὰ χάσω τίποτε. Ὅταν το φορῶ ἔμπορῶ νὰ τρέχω, νὰ πηδῶ, νὰ παίζω ἐλεύθερα. Πόσον εὐτυχὴς εἶμαι μαζί του! Δι' αὐτὸ τὸ προτιμῶ!

Τὸ ἴδιο κάμνω καὶ μὲ τὰς φίλας μου· περισσότερο ἀγαπῶ ἐκείνας ποῦ δὲν προτιμοῦν αἱ ἄλλαι.

Εἰς τὸ Παρθενάγειον εἶμεθα πολλά· μερικά εἶνε πλούσια, ἄλλαι δὲν εἶνε. Οὔτε ἡ διευθύντρια, οὔτε αἱ διδασκάλισσαι μᾶς το λέγουν,

μολαταῦτα τὸ ἡξέυρομεν ὄλαι ἡξέυρουν παραδείγματα χάριν ὅτι ὁ πατέρας τῆς Ἀγλαίας εἶνε πλούσιος σταφιδέμπορος, τῆς Ἀντιγόνης εἶνε τραπεζίτης καὶ τῆς Εἰρήνης ἔχει ἑπτὰ ἀτμόπλοια. Ὅλαι λοιπὸν θέλου νὰ εἶνε φίλαι τῆς Ἀγλαίας, τῆς Ἀντιγόνης, καὶ τῆς Εἰρήνης. Αὐταὶ τὸ ἐνοοῦν ὅτι ἡ φιλία των ἔχει ζήτησιν καὶ κάμνουν τὸ βαρὺ. Τὴν μίαν ἡμέραν κάμνουν πῶς σε ἀγαποῦν καὶ τὴν ἄλλην δείχνουν πῶς κάμνουν σε εἶδαν, κάπου σ' ἐγνώρισαν. Ἐκτὸς τούτου πρέπει εἰς ὄλα νὰ γίνεται τὸ θέλημά των. Ὅταν παίζωμεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐβαρέθησαν ἕνα παιγνίδι; πρέπει νὰ τὸ ἀφίσωμεν ἔς τὴν μέσῃ γιὰ χάρι των καὶ ν' ἀρχίσωμεν ἐκεῖνο ποῦ θέλου. Καμμία δὲν ταις λέγει ὅχι καμμία δὲν γυρίζει πίσω τὸν λόγον των. Καὶ ὄλα αὐτὰ διότι οἱ πατέρες των εἶνε σταφιδέμποροι, ἢ τραπεζίται, ἢ ἔχουν ἑπτὰ ἀτμόπλοια.

Ἐμὲ ὅμως μοῦ κάμνει τὸ ἴδιο· διὰ νὰ κάμω φίλην μίαν κόρην δὲν ἐρωτῶ τί ἔμπορεύεται, ἢ τί πωλεῖ ὁ πατέρας τῆς, ἀλλὰ μοῦ φθάνει νὰ εἶνε καλὸ κορίτσι, νὰ εἶνε καταδεκτικὸν καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ γίνεται παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ θέλημά τῆς.

Ὅπως μερικά κορίτσια θέλου νὰ συναναστρέφονται μόνον μὲ τὰς πλουσίας, τὸ ἴδιον μερικά εἶνε εὐτυχῆ μόνον ὅταν φοροῦν τὸ καλὸν των φορέμα. Φαντάζεσθε λοιπὸν τί γέλια κάμνουν ὅταν ἀκούουν νὰ λέγω ὅτι ἐγὼ ἀπὸ ὄλα τὰ φορέματα προτιμῶ τὸ σοκολατὶ ποῦ φορῶ καθημέραν.

Εἶνε τὸ φορέμα τοῦ Παρθενάγειου μᾶς. Ὅσαι θέλου νὰ φαίνονται εὐμορφαι δὲν ταις ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ ἀπλοῦν φορέμα ποῦ μᾶς κάμνει ὄλας ὁμοίας. Ἐμὲ ὅμως μ' ἀρέσει τὸ καθημερινόν μου φορέμα μὲ τὸ ὅποιον εἶμαι ἐλεύθερη σὰν πουλί, μὲ τὸ ὅποιον τρέχω καὶ πηδῶ σὰν ζαρκάδι, ἀλλὰ καὶ μελετῶ καὶ γίνομαι ἀξία νὰ μ' ἐπαινεῖ ἡ διδασκάλισσά μου.

Ω.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Παράδοξα περὶ τῶν μελισσῶν

Δὲν ἀφίνομεν νὰ περάσῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ ἐξηγησώμεν τὴν φιλεργίαν, τὴν τάξιν καὶ τὰ ἄλλα προτερήματα τῶν μελισσῶν· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ αὐταὶ ἔχουσι τὰ ἐλαττώματά των καὶ τὰ ἐλαττώματα; Ἀναγνώσατε καὶ κρίνατε.

Κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν ζῴων» εἶδη τινα μελισσῶν εἰσαργόμεναι διὰ τῆς βίας εἰς ξένας κυψέλας ἀρπάζουσι ὄλον τὸ ἐκεῖ εὐρισκόμενον μέλι καὶ τὸ φέρουσι εἰς τὰς ἰδικὰς των κυψέλας. Ἄν δὲ ἡ διαρπαγὴ αὕτη ἐπιτύχῃ, τότε συνηθίζουσι εἰς τὴν ληστείαν καὶ προτιμοῦν αὕτην παρὰ τὴν ἐργασίαν.

Ἄλλαι μελισσᾶι κλέπτουσι ὄχι κατὰ συμμορίας ἀλλὰ μόναι, κατοφυλακτοῦν λοιπὸν νὰ εὐρουν κατὰλληλον περίστασιν ὅπως ἐμβῶσιν ἀπαρατήρητοι εἰς ξένην κυψέλην. Ἄν ἐπιτύχουσι, τότε φέρουσι καὶ ἄλλας μελισσᾶς ἐκ τῆς κυψέλης των.

Ὁ περίφημος σοφὸς Βάχινερ λέγει ὅτι τοιαῦτα κλέπτρια δύναται νὰ γίνουσι αἱ μελισσᾶι, ἂν εἰς τὴν τροπὴν των προστεθῇ εἰνόπνευμα. Ταχέως ἀποκτοῦν μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ ποῖόν τοῦτο, τὸ ὅποιον καὶ εἰς αὐτὰς ἐξασκεῖ τὴν ἰδίαν ὀλεθρίαν ἐπιρροὴν ἣν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους γίνονται μέθυσοι, κακαί, ἀγαποῦν τὰς φιλονικίας καὶ καύουσι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργάζονται. Ἄλλ' ἢ πεῖνα δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ καὶ αὐτὰς· τότε ὡς ὁ ἄνθρωπος καὶ αὐταὶ περιπίπτουσι ἀπὸ ἐγκλήματος εἰς ἐγκλημα.

Γέφυραι.

Ἡ Βενετία καὶ τὸ Ἀμστελδάμουν εἶνε αἱ δύο πόλεις τῆς Εὐρώπης, αἱ ὅποιαι ἔχουσι τὰς περισσότερας γεφύρας. Καὶ ἡ μὲν Βενετία ἔχει ὑπὲρ τὰς 450, τὸ δὲ Ἀμστελδάμουν περὶ τὰς 300. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ Πετροῦπολις ἡ ὅποια ἔχει 130 γεφύρας ἐπὶ τοῦ Νεβα καὶ τῶν διωρύγων, καὶ τὸ Βερολίον ἔχον ὑπὲρ τὰς 50 ἐπὶ τοῦ Σπρέα. Ἡ Βιέννη περὶ τὰς 20, τὸ δὲ Λονδίον μόνον 15.

ὄρκοι καὶ βλασφημίας.

Ἐν Νέα Ὑόρκῃ ὅστις ἐκστομίσῃ δημοσίᾳ βλασφημίας καὶ ὄρκους πληρώσῃ πρόστιμον, τὸ ὅποιον εἰσέρχεται εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον. Πόσον εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἂν τοιοῦτος νόμος εἰσήγετο καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα! Τὶ εἰσπράξεις θὰ εἶχαν τὰ δημοτικὰ ταμεῖα!

Ἐξυπηθέριος κλίνη.

Εἰς γερμανικὴν ἐφημερίδα ἀναγινώσκουσι τὰ ἐξῆς: «Μηχανικὸς τῆς Δρέσδης ἐφευρε πρό τινας κλίνην ἐξυπηθέριον. Κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν ἐν μηχανήματι ἀνάπτει φῶς, ἰσχυρὰ δὲ κωδωνοκρουσία ἀφυπνίζει τὸν κοιμώμενον. Ἄν ὁ κοιμώμενος δὲν σηκωθῇ ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κλινίου, μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ κλίνη ἀποσυντίθεται εἰς τεμάχια μόνῃ τῆς, καὶ ρίπτει τὸν κοιμώμενον κατὰ γῆς.» Ἡ ἐφημερίς δὲν προσθέτει ἂν ἡ κλίνη ζητεῖ καὶ συγχώρησιν διὰ τὴν ἀνησυχίαν.

Τὸ κυνάριον τοῦ Δάρβιν.

Τὸ ὄνομα τοῦ διασημοῦ φυσιοδίφου Δάρβιν εἶνε καὶ εἰς εὐρύτερον κόκλον γνωστόν, ἂν καὶ οἱ πολλοὶ δὲν γνωρίζουσι περὶ αὐτοῦ ἢ μόνον τὴν περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ πηθήκων θεωρίαν του, ἀλλὰ καὶ ταύτην λίαν ἀτελῆς ὥστε νὰ τοῖς φαίνεται ὡς ἡ μεγαλύτερα ἀνοησία τοῦ κόσμου. Ἐνταῦθα ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Δάρβιν ἤνοιξε νέους ὀρίζοντας ἐρεύνης εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ὅτι ἡ δόξα του θὰ μείνῃ ἀφθίτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ μέγας Δάρβιν ὄλιγα ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχε παραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν του κυνάριον, τὸ ὅποιον ὠνόμασε Πόλλυ. Μολονταί τὸ ζῴον ἐκεῖνο οὔτε ὠρατὸν ἦτο, οὔτε ἔκτακτον νοημοσύνην εἶχεν, ἐν τοῦτοις ὁ Δάρβιν ἠγχαριστέτω νὰ καταγράψῃ ἐπιμελῶς εἰς ἰδιαιτέρον ἡμερολόγιον τὰ κινήματα καὶ τὰς πράξεις τοῦ Πόλλυ, τὸν ὅποιον ἀναφέρει εἰς πολλὰ μέρη τῶν συγγραμμάτων του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του, ὁ Πόλλυ ὡς νὰ ἠσθάνετο εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκεῖνον ὅστις κατέστησε τὸ ὄνομά του γνωστόν εἰς τὸν ἐπισημονικὸν κόσμον, κατεδίκασεν ἑαυτὸν εἰς ἀστίαν, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας εὐρέθη νεκρὸς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ Δάρβιν.

Πτηνὰ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις ἀκριβοῦς ἐρευνητοῦ, ἐν Ἑλλάδι εἶνε γνωστὰ 391 πτηνὰ (πλὴν τῶν κατοικιδίων). Ἐκ τούτων 167 μὲν φωλεύουσιν ἐν Ἑλλάδι, τὰ δὲ ὀκτώσπετα 164 εἶνε διαβατικά.

Ὅπως ἐξαλείφονται αἱ κηλίδες τῆς μελάνης.

Διὰ νὰ ἐξαλείψετε τὰς ἐπὶ τοῦ πατώματος ἢ ἐπιπλοῦ τινος κηλίδας μελάνης χύσατε ὀλίγας σταγόνας νιτρικοῦ ὀξέως εἰς κοχλιάριον καφεῖ ἂν οὐ δὲ ὑγράντε τὴν κηλίδα τῆς μελάνης μὲ θερμὸν ὕδωρ καὶ τρίψετε αὐτὴν μὲ πανίον, ἐξαλείψετε αὐτὴν μὲ τὸ νιτρικὸν ὀξύδι καὶ χρωστικόν· ἄμα δὲ ἐξαφανισθῇ ἡ μελάνη τρίψετε ἀμέσως τὸ ἔγχος μὲ πανίον βρεγμένον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖατατον, ἄλλως μένει λευκὸν σημεῖον, τὸ ὅποιον δυσκόλως ἐξαλείφεται.

Πρόσθεσις ἐπεροειδῶν!

Ὁ δημοδιδάσκαλος Λοιδωρικίου διδάσκει τὴν πρόσθεσιν.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ προσθέσετε δύο πράγματα διαφορετικὰ παραδείγματος χάριν, ἂν προσθέσετε ἕνα πρόβατον καὶ μίαν ἀγελάδα, αὐτὰ δὲν κάμνουν οὔτε δύο πρόβατα, οὔτε δύο ἀγελάδας.

Ἐἰς τῶν μαθητῶν, υἱὸς γαλακτοκόλου, ὕψωνε τὴν χεῖρά του καὶ λέγει:

— Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶνε ἔτσι μὲ πρόβατα καὶ μὲ ἀγελάδας· μὰ σὰν προσθέσωμεν μίαν ὀκτὰ γάλα καὶ μίαν ὀκτὰ νερό, ἔχομε δύο ὀκτὰδες γάλα. Τὸ εἶδα νὰ το κάνη ὁ πατέρας μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ασκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου.

142. Λεξιγέριφος.

Δύο τῆς αἰγός, ὃ φίλε, μέλη ἔν εις ἐν συνθέσει,
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλιν παρενθὺς θ' ἀποκαλέσῃς.
Ἐστέλη ἐκ τοῦ Νικητοῦ Π. Μαρτίου.

143. Στοιχειογράφος.

Ἐ τὸν αἰθέρα περιτρέχω, στολὴν ἔχω μελανήν·
Ἐάν κόψῃς τὸν καιρὸν μου
Καὶ τὸν ἕνα τῶν ποδῶν μου,
Τῆν μονότονον θ' ἀκούσῃς καὶ τραχίαν μου φωνήν.
Ἐστέλη ἐκ τοῦ Κάλχαντος.

144. Αἰνεύμα.

Εἰς κατακύανον, μέγα πτόιον
Λευκὸν ὑπάρχω ὡς κάτοικός του.
Πότ' εἶμαι ἄνδρας, πότε παιδίον,
Ποτέ δὲν φεύγω πρὸς τὸ ἐκτός του.
Ἐστέλη ἐκ τοῦ Περικλέους Διομήτεως.

145. Ἀναγραμματισμός.

Τράχηλον, στήθος, κεφαλὴν παιδὸς ἀνακυκῶν,
Κατασκευάζω εὐχρῶν, γλυκὺ ὄπωρῆκόν.
Ἐστέλη ἐκ τοῦ Πυρραίου Περικλέους.

146. Μωσαϊκόν.

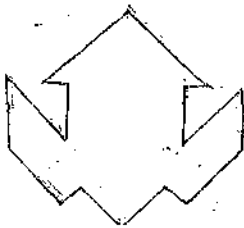
Τὸ ἔξω καὶ ὁ φῶρος,
Ἡ χλόη καὶ ὁ λάρος,
Τὸ ρόδον καὶ τὸ ἴον
Μετὰ τινων ἄπιον
Ἄν ἐνωθούμ, κί' ὁ δύνῃς,
θὰ βγῆ ἕνας προσήτης.
Ἐστέλη ἐκ τοῦ Πιλαργού.

147. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον κατέχει ὁ αἰὼν.
Πρόβεςαι ἢ δευτέρῃ μου ἐκ τῶν συνθεσάτων.
Πάντων διὰ τῆς τρίτης μου ἀπέχει τῶν πραγμάτων.
Ἡ δὲ τετάρτη μου δηλαδ' πανάρχαρον θεῶν.
Ἡ πέμπτη τὸν κοινὸν λαόν. Ἡ ἕκτη ὡς προβάλλει.
Τῆς γῆς καὶ πάλιν φαίνονται εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ κάλλη.
Ἐστέλη ἐκ τοῦ Γ. Α. Σιδιροκεραλλῆ.

148. Κενεζικοί συνδυασμοί.

[Ὁδῆγός τε περὶ τῆς λύσεως 181 ἐν σελ. 141 τοῦ 18ου τόμου]

149. Ἐρώτησεις.

Κατὰ τί ὁμοιάζει ὁ μεθυμένος ἄνθρωπος μὲ τὸν Γα-
λάλιον;

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Σαμψουέως.

150—154. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀναλλαγῆς δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι
λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντως τῶν αὐτῶν, νὰ σχημα-
τισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Ἄγαπῶ, γελῶν, κῆπος, μάτας, λύκος.

Ἐστέλη ἐκ Θεοφ. Α. Χριστοφίδου.

155. Παλίντρον.

Διὰ τῶν κάτωθι δώδεκα συλλαβῶν σχηματίσων ἄρ-
χαϊν συμβουλήν.

ε	η	μηθ	κου
κει	προσ	α	ο
μη	α	ρα	μητ

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Εὐρηκτοῦ Ὀκτακτοῦ.

156. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ὁμοίως
καὶ τὰ δευτέρῃ, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγνωσκόμενα
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου ποιητοῦ.

1, Ὅρος. 2, Μία τῶν φυλῶν. 3, Ἡρώς. 4, Μέρος λθ-
γου. 5, Μέρος τοῦ σώματος. 6, Εἰς ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν.
Ἐστέλη ἐκ τοῦ Ἐλευθερίου.

☉—☉

ΛΥΣΕΙΣ

το. ἐν τῷ φυλλ. τῆς 31 Ἰανουαρίου καὶ 15 Φεβρουαρίου πτωσμ. ἀκ.

Α'—Τῆς 31 Ἰανουαρίου.

23. Κύτος, κῆτος. — 24. Ἥλιος, ἦχος. — 25. Ὁ
σάκων. — 26. Ἀρμή, Μάνη. —

97. ΝΕΛΩΝ — 28. ΑΡ — 29. Ν Π Ξ
ΕΤΟΣ Ι—ΤΕ—Α ΕΑΘ
ΑΟΣ ΑΡ—ΤΕ—ΜΙ—ΣΙ—Α ΠΥΡΟΣ
ΩΣ Α—ΣΙ—Α ΥΟΩ
Ν Α Κ Σ Ν

—30-33. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος
ρ, αὶ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἰνε: ράπτω, τῶρα, φῆρες,
θυρίς.—34-35. α') Ἀδρός, κόρος, πόρος, σπόρος, σπά-
ρος, Πάρος, Ἥυρος.—β') Κτήνος, Τῆνος, τίνος, τόπος,
κόπος, κῆπος, κῆτος.—36. Ἐν τῇ αἰκογενείᾳ ὑπάρχουσι
3 ἀδελφοὶ καὶ 2 ἀδελφαί.—37. ΠΑΡΙΣΙΟΙ, ἄρπα, ρίς,
ῥηπος, Σάρα, ὄρασις.—38. Θρήνη φεῖδε τὸν χειμῶνα νὰ
σε φῆγ τὸ καλοκαίρι.—

38. Ἐάν ἄργος ἐξ οὐρανῶν

Τὰ ἔτοιμα προσμένῃς
Οὔτε λυτροῦσ' ἐκ τῶν δεινῶν,
Οὔτε πεινῶν χορταίνεις.

—40. Ὅταν εἶνε παγωμένον.—41. ΒΟΛΓΑΣ (1, Βάρος
2, Ὀμφαλός, 3, Λύρα, 4, Γεράνιον, 5, Ἀλκυών, 6, Σκό-
ληξ).—42. ΦΙΛΩΤΑΣ (1, Τόφος, 2, Λεξιόν, 3, Διά-
πλασις, 4, Περὶ Ὀμιλον, 5, Κῆτος, 6, Σαλαμίς, 7, Μίθως).
—43. Μὴ ὑπόχρασαι ἐκεῖνο τὸ ὄποσον δὲν εἰμπορεῖ νὰ
κάμῃς.

Β'—Τῆς 15 Φεβρουαρίου.

44. Πάνθη (Πᾶν, θῆρ).—45. Νῆσος, νῆσος.—46.
100, ἐ(κατὸ)ν=έν, ἐκ(α)τὸν=ἐκτων.—47. Ἡ δίχη.—48.
Εἶχεν 25 βόλους.— 49—53. Ἡ ἀναλλαγή γίνεται διὰ
τοῦ γράμματος μ, αὶ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἰνε: τιμῆ,
μάλα, νομῆς, γέμω, ὄμας.— 54—58. α') Μόσχα β')
Δυῶν γ') Μόνωχον δ') Ἀθήνας ε') Μασσαλία.— 59.
Ἡ Ἐπτάνησος περιλαμβάνει ἑπτὰ νήσους.

Οἱ ἀλλόστοιχοι κατοικίαν συνδρομητῶν παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διού-
δουσι συντασσέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διακάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
Παρόμοιον περὶ μὴ λήθῃτε φύλλον γινόμενα μετὰ καρτερίαν ἐνὸς μηνός τε καὶ ἐκ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.